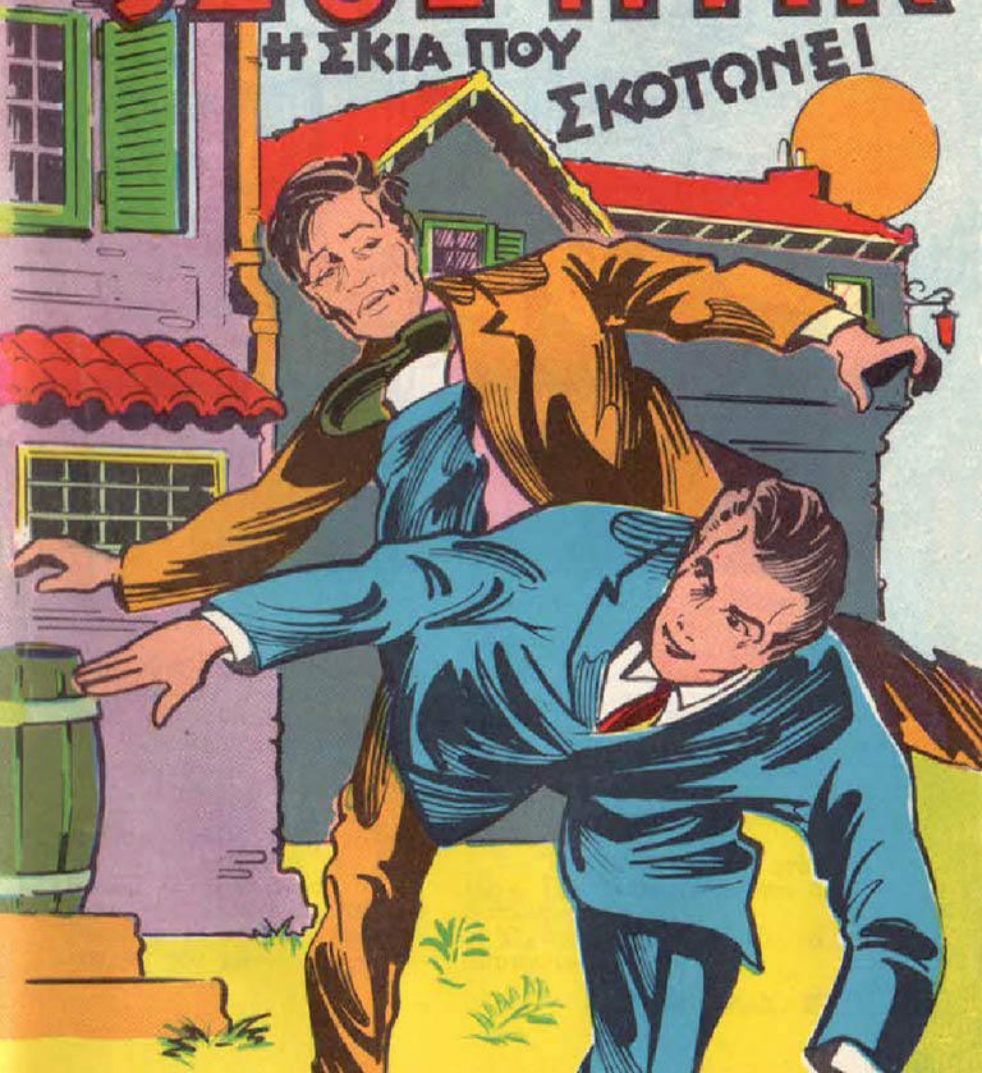

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

7

ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ

Η ΣΚΙΑ ΠΟΥ
ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Μια πρωινή
επίσκεψη...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που πέρασε την κεντρική είσοδο του μεγάρου της Γενικής Ασφαλείας, φαινόταν πολύ ταραγμένος. Ήταν ένας ψηλός άντρας, όχι περισσότερο από τριάντα χρονών, με σκούρα μαλλιά και γαλανά μάτια. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό και μαραγμένο. Το δέσιμο της γραβάτας του, το ξεκούμπωτο μανικέτι του αριστερού του χεριού και τα ά-

γτένιστα μαλλιά του έδειχναν πως ο άνθρωπος αυτός είχε ντυθεί πολύ βιαστικά και βγήκε στο δρόμο χωρίς να ενδιαφέρεται και πολύ για την εντύπωση που θα έκανε ή ατημέλης εμφάνισί του. Στη σκάλα τον σταμάτησε ο αρχιφύλακας υπηρεσίας.

— Ποιόν ζητάτε κύριε; τον ρώτησε.

— Ήθελα να μιλήσω στον κύριο Τζόε Ντίκ, απάντησε ο άνθρωπος.

Ο αρχιφύλακας έδειξε το άσσανσέρ.

— Τρίτος δροσφορ αριθμός γραφείου 114, είπε. Πάρτε το άσσανσέρ.

Ο έπισκέπτης κατευθύνθηκε πρὸς ένα άπό τὰ πολλὰ άσσανσέρ κι' ύστερα άπό λίγο βοισκόταν στὸν τοίτο δροφο. Κάποιος τοῦ έδειξε τὸ γραφείο τοῦ διάσημου ντέτεκτιβ και ὁ άγνωστος χτυπούσε και πέρασε μέσα. Ο νέος πού καθόταν στὸ γραφείο άνασήκωσε τὰ μάτια άπό μερικά χαρτιά πού είχε μπροστά του κι' έβριξε ένα βλέμμα έρευνητικό στὸν άνθρωπο πού κρατούσε τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Είστε ὁ κύριος Τζόε Ντίκ; ρώτησε.

— Μάλιστα, άπάντησε ὁ ντέτεκτιβ.

— Ἦθελα νὰ σὰς μιλήσω κύριε, είπε ὁ έπισκέπτης. Είναι άνάνηκη νὰ με άκούσετε με προσοή και νὰ ένδιαφεροθήτε.

— Καθήητε, τὸν διέκοψε ὁ διάσημος ντέτεκτιβ.

Και πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Όλοι έδῶ μέσα σ' αυτό τὸ κτίριο σὴτὴ τὴν ύποχρέωσι έγουμε. Ν' άκούμε προσεχτικά τοὺς πολίτες πού έρχονται σὲ μὰς και νὰ ένδιαφερόμαστε γιὰ τὸ κάθε τι πού τοὺς άπασχολεί.

Ο έπισκέπτης έπεσε βαούς στὸ κάθισμα πού τοῦ έδειξε ὁ άστυνομικός και άναστένανε.

— Είναι φοβερό σὺτὸ πού μου συμβαίνει κύριε Ντίκ, είπε με φωνή πού μάταια άγωνιζόταν νὰ τὴν κάνη ψύνοαιμη. Ἦ γυναίκα μου ἡ Λιλ έχει νάσει σχεδόν τὰ λογικά της. Θέλει ν' άυτόκτονήη και δγα-

ζει ύστερικές κραυγές. Κλαίει και ζητάει νὰ τὴν άφήσουν νὰ βγῆ άπ' τὸ σπύτι νὰ ριχτή στις γραμμές τοῦ σιδηροδρόμου νὰ πεθάνη. Και φυσικά δὲν έχει άδικο. Ἦ κάθε μητέρα σὴτὴ θέσι της τὸ ἴδιο θα σκεπτόταν. Είναι κάτι φοβερό και άπερίγραπτο αυτό πού έγινε κύριε...

— Ἦσμηήστε, τοῦ είπε ὁ Τζόε Ντίκ. Οι γυναίκες βέβαια έγουν πρὸ άδύνατα νεύρα. Ἄλλα έμείς οι άντρες, δπως λένε τουλάχιστον, είμαστε τὸ ισχυρό φύλο και ύποτίθεται ὅτι μπορούμε ν' άντικρούουμε τὰ γεγονότα πρὸ ψύχραιμα άπ' αυτές. Πές τε μου τί ακριβώς σὰς συμβαίνει.

— Πρέπει νὰ μὰς βοηθήσετε, είπε ὁ έπισκέπτης καθὼς σκούπιζε τὸ ἴδωμένο πρόσωπό του. Σε σὰς σπρωίζουμε δλες τίς έλπίδες μας. Ἄν δὲν είχαμε αὐτὴ τὴν έλπίδα...

Ο ντέτεκτιβ έκανε μιὰ κίνηση άλυπομονοησίας.

— Θα μου επιτρέψετε κύριε νὰ σὰς διακόψω και πάλι...

— Ναι, ναι. Βέβαια έχετε δίκιο. Πρέπει νὰ σὰς πῶ τὰ πράγματα με τὴ σειρά γιὰ νὰ καταλάβετε.

Απανγῶές
παιδιῶν

ΕΦΕΡΕ τὸ χέρι στὸ μέτωπο κι' έμεινε σιωπηλός γιὰ μερικές στιγμές σὰ νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώση και νὰ βάλη σὲ μιὰ τάξι τίς μπερδεμένες σκέψεις πού ύπήρχαν στὸ μυαλό του. Ἦστερα συνέχισε.

— Μὲ λένε Γκάρχαμ. Τζόνυ Γκάρχαμ, εἶπε. Τὸ ὄνομά μου φυσικὰ δὲν σὰς λέει τίποτα. Εἶμαι χαρτέμπορος στὸ Μανχάταν καὶ μέχρι χθὲς εἶμουν ὁ πιὸ εὐτυχησμένος οἰκογενειάρχης τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἔχω μιὰ γυναῖκα πού τὴν λατρεύω καὶ μὲ λατρεύει. Εἶχαμε κι' ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι τριῶν χρονῶν, τὸν Γουίλυ, πού ἀλοκλήρωνε τὴν εὐτυχία μας. Λέω εἶχαμε γιατί δυστυχῶς δὲν ξέρω ἂν ἔχω πιά παιδί. Χθὲς τὸ θράδυ τὸ χάσαμε ξαφνικὰ καὶ δὲν ξέρω τώρα ἂν εἶναι ζωντανὸ ἢ πεθαμμένο. Ἄ γκωστοὶ ἀπήγαγαν τὸ μονάκριβό μας παιδί καὶ ζητοῦν τώρα εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια ὡς λύτρα γιὰ νὰ μᾶς τὸ ξαναδώσουν. Δυστυχῶς δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐξοικονομήσω αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἄν εἶχα, καὶ διακόσιες χιλιάδες δολλάρια θὰ μπορούσα νὰ προσφέρω γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ χαμένη γὰρὰ στὸ σπίτι μου.

Ἐνα δάκρυ κύλησε ἀπ' τὰ μάτια του.

— Ὅμως δὲν ἔχω τὰ λύτρα πού μου ζητᾶνε... Καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ ἐξοικονομήσω μέσα στὴν προθεσμία πού μου ὀρίζουνε.

Ὁ Τζόε Ντίκ ζάρωσε τὰ φρύδια του. Δυὸ βαθεῖα χαντάκια σχεδιάστηκαν στὸ μέτωπο τοῦ ντέτεκτιβ. Τώρα μπορούσε νὰ μαντέψῃ τὴν τραγωδία πού ζούσε ὁ ἀνθρώπος πού βρισκόταν μπροστά του. Ἄπαγωγές παιδιῶν ἀπὸ ἀγνώστους γκαγκστερς εἶχαν ἀναστατώσει τὸν τελευταῖο καιρὸ τίς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῆς

Νέας Ὑόρκης. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία στὴ σειρά.

Ὁ Τζόνυ Γκάρχαμ σκούπισε τὰ δακρυσιμένα μάτια του καὶ συνέχισε.

— Ἡ Ἄντριους, μιὰ νεύρα ὑπηρετρία πού ἔχουμε, ἔβγαλε χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅπως κάθε μέρα τὸν Γουίλυ περὶπατο στὸ πάρκο. Ἡ Ἄντριους εἶναι μιὰ πιστὴ ἡλικιωμένη γυναῖκα πού γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὸ σπίτι τῆς μητέρας μου. Εἶναι προσεχτικὴ καὶ φιλότιμη. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ... Εἶχα διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὰ ὅσα γράφονταν τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ ἀπαγωγές παιδιῶν. Μὰ ποτὲ δὲν πῆγε τὸ μυαλό μου πὼς καὶ τὸ δικό μου παιδί θὰ ἔπεφετ στα χεῖρα αὐτῶν τῶν κακούργων. Σὰς τὰ λέω αὐτὰ γιὰ νὰ καταλάβετε πόσο ἀπίστευτο μού φαίνεται ἀκόμη καὶ τώρα τὸ πράγμα.

— Μιὰ στιγμὴ κύριε Γκάρχαμ, τὸν διέκοψε ὁ Τζόε Ντίκ. Ἦρθατε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ σπίτι σας ἐδῶ;

Ὁ ἐπισκέπτης κύτταξε παραξευμεμένος τὸν ἀστυνομικό.

— Μὰ καὶ βέβαια, εἶπε. Ὅλη τὴ νύχτα πέρασα ἀγρυπνος περιμένοντας μὲ ἀγωνία νὰ ἐξημερώσῃ νερθὸ σέ σὰς.

Ὁ ντέτεκτιβ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πλησίασε τὸ παράθυρο. Τὸ γραφεῖο τοῦ Τζόε Ντίκ ἔβλεπε στὸ δρόμο. Μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι ἔβριζε ἓνα βλέμμα στὸ δρόμο ὁ ἀστυνομικός. Ἦταν γεμάτος κίνησι. Αὐτοκίνητα, τρόλλεϋ, λεωφορεῖα καὶ πιὸ ἐκεῖ ὁ ἐναέριος σιδηρόδρομος κυκλοφοροῦσαν.

Οι άνθρωποι είτε πεζοί είτε με τα αυτοκίνητά τους πήγαιναν στις εργασίες τους. Το βλέμμα του Τζόε Ντίκ πλανήθηκε για κάμποσην ώρα ερευνητικό στους ανθρώπους και στα όχημάτα που κυκλοφορούσαν στο δρόμο. Ύστερα ξαφνικά στηλώθηκε στην απέναντι γωνία. Ένας κοντόχοντρος άνθρωπος με μπλέ καπαρντίνα και κατεβαστή ρεπούμπλικα ήταν άκουμπισμένος σ' ένα στύλο και διάβαζε έφημερίδα. Ο άγνωστος όμως δεν φαινόταν και τόσο πολύ να ενδιαφέρεται για τις ειδήσεις που έγραφε ή έφημερίδα. Περисσότερο ενδιαφέρον έδειχνε για την κεντρική είσοδο του αστυνομικού μεγάρου. Κάθε λίγο σταματούσε να διαβάσει και τα μάτια του παρακολουθούσαν με προσοχή τα πρόσωπα που έμπαιναν κι' έβγαιναν στη Γενική Ασφάλεια. Ο ντέκετιβ ξαναγύρισε στη θέση του.

—Λοιπόν συνέχισε κ. Γκάφχαμ, τού είπε.

—'Η Άντριους, λοιπόν, κ. Ντίκ, είχε πάει τον Γουίλυ περίπατο στο πάρκο. Εκείνη κάθισε σ' ένα παγκάκι κι' έβγαλε όπως συνήθιζε πάντα το πλεχτό της. Άφησε τον μικρό Γουίλυ να παίξει με τ' άλλα συνομήλικα παιδιά που υπήρχαν εκεί κι' εκείνη άσχολήθηκε με το πλέξιμό της. Ύστερα από λίγο όμως όταν σήκωσε τα μάτια της απ' το πλεχτό της δεν είδε τον Γουίλυ με τα παιδιά. Σκέφτηκε πώς ο μικρός θα είχε τρυπώ-

σει πίσω απ' τα δέντρα παίζοντας με άλλα παιδάκια. Παραξερευτήκε αλλά δεν άνησυχισε. Ώς τόσο σηκώθηκε και τον άναζήτησε. Άλλά ο Γουίλυ δε βρισκόταν πουθενά. Έτρεξε —όπως μάς είπε αργότερα— δεξιά κι' άριστερά ρώτησε τα άλλα παιδιά αλλά κανένα δε ήξερε να δώσει μια συγκεκριμένη πληροφορία. Καταλαβαίνετε τι έγινε το βράδυ στο σπίτι όταν έπείστρεψε χωρίς τον Γουίλυ ή Άντριους. 'Η Λίζ ή γυναίκα μου έκανε σαν τρελλή και ρίχτηκε άπάνα στη νέγρα να την ξεσκίση με τα νύχια της. Την συνεκράτησα εγώ. 'Η Άντριους έξ άλλου έκλαιγε με λυγμούς και με παρακαλούσε να την σκοτώσω αφού αύτη ήταν ή αίτια να χαθή το παιδί. Πέρασαμε άπερίγραπτες τραγικές στιγμές κυρίε. Άπορώ πώς δεν σάλεψε το λογικό μου. Γεγονός είναι πάντως ότι άγωνίστηκα και πέτυχα να ξαναβρω την ψυχραιμία μου. Πήγα ο ίδιος στο πάρκο κι' έψαξα παντού. Πήγα στα σπίατα μερικών παιδιών από εκείνα με τα όποια έπαιζε μαζί ο Γουίλυ. Ο κόπος μου πήγε άδικα. Ξαναγύρισα συντριμμένος στο σπίτι. 'Η γυναίκα μου με κύτταξε στα μάτια. Κατάλαβε από την έκφραση τού βλέμματός μου ότι δεν είχα τίποτα καλό να της πώ. Ρίχτηκε άπάνω μου και άρχισε να κλαίη και να φωνάζη σαν τρελλή. Προσπάθησα μάταια να την καθησυχάσω. Σπάραξε. Τότε χτύπησε το τηλέφωνο. Έτρεξα και σήκωσα το ά-

Ὁ Ρούντυ ἄκουσε μὲ ἐκπληξι τὴν πληροφορία.

κουστικό. Ἐχω διαβάσει στὶς ἠφημερίδες τί κάνουν ὕστερα ἀπὸ κάθε ἀπαγωγή παιδιοῦ οἱ γκάγκστερς. Τηλεφωνοῦν καὶ ὀρίζουν τὰ λεφτά. Ἡξερα λοιπὸν τί θὰ ἔκανα. Ἄλλὰ στὸ βάθος εἶχα καὶ κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα πὼς μπορεῖ νὰ ἦταν κανένας γνωστός μου ἢ γείτονάς πού εἶχε βρῆ τὸν Γουίλυ νὰ περιπλανᾶται κάπου καὶ μοῦ τηλεφωνοῦσε. Ἡ ἐλπίδα ὁμως αὐτὴ ἔσβυσε σχεδὸν ἀμέσως ὅταν ἄκουσα τὴ φωνὴ ἐκείνου πού μοῦ μίλησε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

— Ἦταν γνωστή σας αὐτὴ ἢ φωνή; ρώτησε ὁ Τζέε Ντίκ.

— Ὁχι. Κάθε ἄλλο. Ἦταν

μιὰ φωνὴ βαρειά καὶ ἀπειλητικὴ.

— Τί σας εἶπε αὐτὴ ἢ φωνή;

— Μοῦ εἶπε: «Νὰ ἐτοιμάσης Τζόνυ μέχρι αὔριο εἴκοσι χιλιάρικα καὶ νὰ περιμένης. Θὰ σοῦ ποῦμε πού θὰ τὰ πᾶς καὶ σὲ ποιὸν θὰ παραδώσης αὐτὰ τὰ χιλιάρικα γιὰ νὰ πάρῃς πίσω τὸ γυιό σου. Φρόντισε νὰ εἶσαι ἐτοιμος. Καὶ κουβέντα στὴν ἀστυνομία ἂν θέλῃς νὰ ξαναδῆς τὸ παιδί σου. Ἄν μυριστοῦμε πὼς θὰ θελήσης νὰ κόνῃς τὸν ἔξυπιο καὶ νὰ μᾶς τὴ σκάσης θὰ τὴν πληρώσης ἄσκημα. Θὰ χάσης τὸν κανακάρη σου κι' ἐσύ θὰ βρεθῆς σὲ κανένα πεζοδρόμιο ἀ-

νάσκελα με μιά σφαίρα στο στέρκο. Γειά σου και φρόνιμα. Θά σου ξανατηλεφωνήσουμε...» Αλλά μου είπε ή φωνή. Κι' ύστερα δέν άκουσα τίποτα πιά... "Όλη τή νύχτα έμεινα άγρυπνος. Τό ίδιο κι' ή γυναίκα μου. "Η Λίζ έκλαιγε μέ λυγμούς. «Θά τόν σκοτώσουν τόν Γουίλυ, Τζόνυ!» μου έλεγε κάθε τόσο. «Θά σκοτώσουν τό παιδί μας!» Προσπάθησα νά τήν παρηγορήσω. «Δέν θά πειράξουν τόν Γουίλυ» τής είπα «γιατί θά περιμένουν τά χρήματα». Ξέρω πώς σέ πολλές περιπτώσεις αὐτοί οί κακούργοι και τά χρήματα παίρνουν και τά παιδιά σκοτώνουν. Άλλά έγώ θά είμουν πρόθυμος νά δώσω ό,τι μου ζήτησαν άν είχα. Δέν έχω άμως. Κάνοιμε έναν πρόχειρο λογαριασμό μέ τή γυναίκα μου. Λογαριάσαμε νά πουλήσουμε τά κοσμήματά της και όλο τό έμπόρευμα πού έχω στό μαγαζί. Άλλά τά περισσότερα πού θά μπορούσαμε νά εισπράξουμε δέ θά ξεπερνούσαν τίς τέσσερις χιλιάδες δολάρια. "Η νύχτα πέρασε γεμάτη άπελπισία και για πους δύο μας. "Όταν ξημέρωσε ήρθα κατευθείαν σέ σάς... Είχαμε μάθει άπ' τίς έφημερίδες και πάλι, ό,τι σεις έχετε αναλάβει τίς ύποθέσεις αυτές τών άπαγωγών παιδιών άπ' τους γκάγκστερς.

"Ο ντέτεκτιβ έκίνησε τό κεφάλι.

— Ναι, είπε. Μονάχα πού εσείς κάνατε ένα σφάλμα, κύριε Γκάρχαμ. Θά έπρεπε νά τηλεφωνήσετε στό γραφείο

μου χωρίς νά έρθετε εδώ. Αὐτοί οί κακούργοι σίγουρα θά έχουν βάλει ανθρώπους τους νά σάς παρακολουθούν. Άν σάς είδαν νά μπαίνετε στην Άσφάλεια, φυσικά δέ θά εύχαριστηθούν.

"Ο άνθρωπος ώχρίασε.

— Λέτε νά μέ παρακολουθήσαν κύριε Ντίκ; ρώτησε.

— Πολύ τό φοβάμαι, μουρμούρισε ό ντέτεκτιβ. Έν πάση περιπτώσει θά γίνη ό,τι πρέπει κύριε. Γυρίστε στή δουλειά σας και στό σπίτι σας. Άποφεύγετε νά μιλάτε για τήν άπαγωγή του παιδιού σας. Έπίσης μη κάνετε σέ κανέναν κουβέντα για τό τηλεφώνημα τών γκάγκστερς και για τήν έπίσκεψί σας εδώ. Άν έχετε τίποτα νεώτερο τηλεφωνήσατέ μου στόν αριθμό 455-465. Έν τώ μεταξύ θ' άρχισω κι' έγώ τίς δικές μου ένεργειες.

"Ο θάνατος
παραμονεύει

ΜΟΛΙΣ έκλεισε πίσω άπ' τόν Γκάρχαμ ή πόρτα ό Τζόε Ντίκ πάτησε ένα άπό τά κουμπιά πού ύπήρχαν άπάνω στό τραπέζι του. Άπό τό διπλανό δωμάτιο μπήκε στό γραφείο ό Ρούντυ Μπάθ, ό κραμανταλάς βοηθός του ντέτεκτιβ. Έντελώς παράδοξα ό άλογομούρης αυτός μαθητευόμενος ντέτεκτιβ δέν είχε κανένα άπό τά μάτια του μπλέ - μαρέν, ούτε, τσιρότα στό πρόσωπο. Αυτό ήταν φανερό σημάδι πώς είχε καιρό νά μη σέ γλέντι με κακοποι-

ους ό μακρυπόδης Ρούντυ (*).
Μέ άλλα λόγια είχαν πολύ
καιρό νά τόν δείρουνε!

— Μέ ζήτησες άρχηγέ; ρώ-
τησε καθώς μπήκε στό γρα-
φείο. Παρών.

‘Ο Τζόε σηκώθηκε.

— “Έλα νά σου δείξω κά-
τι Ρούντυ, τού είπε και τόν
πήγε στό παράθυρο. Βλέπεις
αυτόν έκεί κάτω μέ τήν μπλέ
καπαρντίνα που στέκεται στη
γωνία και κάνει πώς διαβάζει
έφημερίδα;

— “Έν τάξει! Τόν βλέπω.

— Είδες αυτόν τόν κύριο
που βγήκε πριν από λίγο από
έδώ μέσα;

— Τόν είδα.

— Λοιπόν αυτός μέ τήν
μπλέ καπαρντίνα δέν μου ά-
ρέσει. Έχω τήν γνώμη πώς
παρακολουθεί τόν Τζόνυ Γκά-
ρχαμ, αυτόν δηλαδή που ήθε-
σε και μου έκανε τήν πρωινή έπί-
σκεψη. Κάποιοι κλέψανε τó
παιδί του Γκάρχαμ και ζητάνε
λύτρα για νά του τó ξαναδώ-
σουν. Οί άπαγωγείς έχουν βά-
λει σίγουρα αυτόν τόν τύπο
νά παρακολουθή τόν Γκάρχαμ.
Θέλω νά μάθω λοιπόν ποιός
είναι αυτός μέ τήν μπλέ κα-
παιρντίνα και για ποιούς δου-
λεύει. Μάθε πώς λέγεται, μέ
ποιούς κάνει παρέα, που κά-
θεται, τί δουλειά κάνει και ό-
λα έκείνα τά άλλα που έχουν
ένδιαφέρον. Θα τόν πάρης τó
κατόπι και περιμένω σύντομα
άναφορά. “Αντε λοιπόν! Κου-
νήσου Ρούντυ!

(*) Διάβασε τó προηγούμενο
τέυχος του Τζόε Ντικ μέ τόν τί-
τλο «Τό τελευταίο άτομο».

‘Ο Ρούντυ κούνησε μέ κα-
τανόηση τó κεφάλι κι έφυγε.
Σέ λίγο βρισκόταν στό δρό-
μο. Μέ τήν πρώτη ματιά που
έβριξε κατάλαβε πώς ό Τζόε
Ντικ είχε δίκιο. ‘Ο τύπος μέ
τήν μπλέ καπαρντίνα είχε πά-
ρει τó κατόπι τόν Γκάρχαμ.

— ‘Οκέϋ!, μουρμούρισε ό
κρεμανταλάς. Θα μπό τρίτος
στήν ούρά τώρα κι έγώ.

Και μέ ταμπέλικό βήμα άρ-
χισε νά παρακολουθή τούς
δύο ανθρώπους που σ’ αυτό τó
μεταξύ είχαν αφήσει τή μεγα-
λη λεωφόρο και είχαν μπη-
στην όδό Μπλάντ. ‘Η όδός
Μπλάντ δέν είχε μεγάλη κίνη-
σι αυτή τήν πρωινή ώρα. Τά
μαγαζιά ήταν κλειστά ακό-
μα.

— Εύτυχισμένος κόσμος
που μπορεί και κοιμάται και
πέρα από τις έφτά τó πρωί,
άναστένανε ό Ρούντυ. ‘Εμείς
οί ντέτεκτιβ δέν μπορούμε νά
χορτάσουμε ποτέ ύπνο. Τρείς
μέρες και νύχτες τώρα συνέ-
χεια μου κάνει... γυμνάσια ό
Τζόε, ένεκα αυτές ό άπαγω-
γές τών παιδιών. Λυσάξανε
τά βυζανιάρικα οί γκάγκ-
στερς. ‘Αλλά που θα μου πά-
νε; Νά μη μέ λέμε Ρούντυ
Μπάθ, άν δέν λύσω τó μυστή-
ριο αυτής τής συμμορίας. ‘Ε-
γώ δέν τó βάζω κάτω. Μπορώ
νά κοιμάμαι όρθιος όχι μονά-
χα τρία μερόνυχτα αλλά τρία
χρόνια δλόκληρα. Στο τέλος
όμως θα τούς σθερκώσω ό-
λους αυτούς τούς γκάγκστερς
όπως σθερκώσα και τούς έ-
μπρηστές μέ τις πράσινες

φόρμες (*). Κανείς δὲν μοῦ γλιτώνει ἐμένα! Μπορεῖ νὰ μὲ δέρνουνε καιμιὰ φορά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καιμιὰ σημασία. Μπροστὰ σπὴν ἐπιτυχία, τί ἀξία ἔχει... Ἐνα χέρι ξύλο;

Ἀπὸ τίς μελαγχολικὲς αὐτὲς σκέψεις ἔβγαλε τὸν κρεμανταλά βοηθὸ τοῦ Τζόε Ντίκ ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο. Πίσω ἀπὸ τοὺς χοντροὺς μυωπικοὺς φακοὺς τὰ ἀλογίσια μάτια τοῦ Ρούντυ τρεμόπαιζαν.

— Τί εἶναι αὐτὸ πάλι; μοῦρ μούρισε.

Εἶδε ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο νὰ πλησιάζη τὸ πεζοδρόμιο σπὸ ὁποῖο βιάδιζε ὁ ἀγνωστος μὲ τὴν μπλέ καπαρντίνα. Ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ σωφὲρ πρὸβῆλε τὸ κεφάλι μιᾶς κοκκινόμαλλης γυναίκας. Ἡ κοκκινόμαλλα κι' ὁ ὑποπτος ἀντήλλαξαν βιαστικὰ μερικὲς λέξεις. Ὁ Ρούντυ δὲν ἔπαυσε φυσικὰ ν' ἀκούσῃ τί εἶπαν γιὰτὶ δρισκόταν ἀκετὰ μακριά. Κατάλαβε ὅμως ὅτι ἡ γυναίκα μιλοῦσε μὲ ὕφος σὰ νὰ διέταζε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μπλέ καπαρντίνα κούνησε τὸ κεφάλι καὶ προχώρησε. Τώρα βιάδιζε μὲ ταχὺ βῆμα. Τὸ αὐτοκίνητο ἔμεινε πίσω ρολόσσοντας ἀγά.

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ρούντυ ἀνασκήσθησε. Ὁ ὑποπτος καθὼς βιάδιζε βιαστικὰ πέρασε δίπλα ἀπὸ τὸν Γκάρχαμ καὶ τὸν σκούνησε. Κοντοστάθηκε καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν παρουσία του. Ὁ Γκάρ-

χαμ κάτι εἶπε καὶ ὁ ἀγνωστος προχώρησε. Μερικὰ μέτρα πρὶο πέρα τὸν πρόλαβε τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο. Ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἀνοίξε καὶ πήδησε μέσα ἐκεῖνος μὲ τὴν μπλέ καπαρντίνα. Τὸ αὐτοκίνητο ἀνέπτυξε ταχύτητα καὶ χάθηκε σὲ μιὰ πάροδο. Ὁ Ρούντυ ἔξυσε τὴ μύτη του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ τὴν ἔσκασε, σκέφτηκε. Κατάλαβε ὅτι τὸν παρακολοῦθοῦσα καὶ τὸστριψε... Τὰ ἔκανα βάλαισα.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ξέχασε τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο. Εἶδε τὸν Τζόνυ Γκάρχαμ πού περπατοῦσε ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα ἀργὰ νὰ κλονίζεται. Πιάστηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο μὰ δὲν τὰ κατάφερε νὰ κρατηθῇ. Τὰ γόνατά του διπλώθηκαν στὰ δύο καὶ γονάτισε βουγγώντας. Ὑστερα ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα σπὸ πεζοδρόμιο κι' ἔμεινε ἀσάλετος.

Ὁ Ρούντυ ἔτρεξε κοντὰ του. Κι' ὄλοι ὄσοι περνοῦσαν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸ δρόμο ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε πέσει. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν γιαντρός. Ἐπίασε τὸ χέρι τοῦ Γκάρχαμ. Ὁ σφυγμὸς εἶχε σταματήσει. Ἄφησε τὸ χέρι νὰ πέσῃ.

— Εἶναι νεκρὸς κύριοι, εἶπε.

— Τί ἔπαθε; ρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς πεοιέργους πού εἶχαν συγκεντρωθῇ.

— Εἶναι φανερό, ἀπάντησε ὁ γιαντρός, πὼς πρόκειται γιὰ αἰφνίδιο θάνατο, πού ὀφείλεται σὲ συγκοπὴ τῆς καρδίας. Εἶδοποιήστε τὸν Σταθμὸ Πρῶ

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος τοῦ Τζόε Ντίκ μὲ τὸν τίτλο «Τὸ χαμόγελο τοῦ Τρόμου».

των Βοηθειών και την 'Αστυνομία...

Ο Ρούντυ δεν μίλησε. Μέσα στο άργοκίνητο μυαλό του είχαν τυπώσει μερικές άμφιβολίες. Δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι ο Τζόνυ Γκάρχαμ είχε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς.

— Ποιός άκούει τώρα τον Τζόε Ντίκ!, μουρμούρισε ενώ άπομακρυνόταν από τους περιέργους. "Ό,τι και να μου πηθά έχη δικιο. Σκοτώσανε έναν άνθρωπο μπροστά στα μάτια μου... Άλλά πάλι πώς τον σκοτώσανε; Ο Γκάρχαμ δεν έχει ούτε μια γρατζουνιά άπ'άνω του.

"Αναψε τσιγάρο για να παρηγορηθθί και πήρε το δρόμο της άπιστροφής προς τη Γενική Άσφάλεια...

Πανικός
στη Νέα Υόρκη...

ΤΑ πράγματα χειρότερου από μέρα σε μέρα. Οί γκάγκστερς άπαγωγείς παιδιών είχαν άποθρασυνθί. Πάνω άπό την μεγάλη πολιτεία μια σκιά τρόμου είχε άπλωθί. Πολλές καινούργιες έξαφανίσεις σημειώθηκαν. Άπ' αυτές άλλες κατηγολήθησαν στην άστυνομία και άλλες όχι. Πολλοί πλούσιοι γονείς των οποίων τα παιδιά είχαν άπαχθί άπό τους άγνωστους γκάγκστερς προτιμούσαν να έλθουν σε έπαφή άπ' ευθείας με τους συμμορίτες, άγνωώντας τις άστυνομικές άρχές στις οποίες δεν είχαν πιά έμπιστοσύνη. Άυτοί πλήρωναν

τα λύτρα που ζητούσαν οί άπαγωγείς χωρίς αντίρρηση με την έλπίδα πως θα ξανάπαιρναν πίσω τα παιδιά τους. Άλλά και άυτοί που πλήρωναν κι' εκείνοι που δεν είχαν να πληρώσουν δεν τα ξανάβλεπαν. Οί κακούργοι έδιναν μονάχα μια άόριστη ύπόσχεσι σ' εκείνους που είχαν καταβάλει τα λύτρα. «Μη στενοχωριέστε. Το παιδί σας είναι καλά. Σε λίγο θα το έχετε σπίτι σας». Υπόσχεσι ένοείται που δεν κρατούσαν. Έτσι ένα πλήθος από οικογένειες που ζούσαν πριν ευτυχισμένες, βρίσκονταν τώρα σ' ένα πέλαγος άπελπισίας.

Ο πανικός μεγάλωνε άπό μέρα σε μέρα. Πολλά ιδιωτικά σχολεία διέκοψαν τα μαθήματα. Άλλά και σ' εκείνα που δεν είχαν διακόψει έλάχιστοι μαθητές πήγαιναν να παρακολουθήσουν τις παραδόσεις. Οί γονείς δεν άφιναν τα παιδιά τους, προτιμούσαν να τα έχουν κοντά τους. Τα δημόσια σχολεία που λειτουργούσαν έφφορούντο από ισχυρές άστυνομικές δυνάμεις. Τα πάρκα και οί δρόμοι είχαν έρημωθί άπό παιδιά. Οί χαρούμενες φωνές των παιδιών που έπαιζαν άλλοτε ξένοιαστα δεν άκούγονταν πιά.

Ο θάνατος είχε άπλώσει τα φτερά του πάνω άπό τις στέγες των ουρανοξυστών και πάνω άπό τις μεγάλες λεωφόρους της Νέας Υόρκης. Γιατί τα πράγματα όλο και πήγαιναν στο χειρότερο. Έκτός άπ' τις άπαγωγές άρχισαν τώρα να σημειώνονται και φόνοι.

Οι συμμορίτες τιμαρούσαν με θάνατον αυτούς που κατέφευγαν στην αστυνομία και κατόγγελλαν την εξαφάνισι των παιδιών τους. Και ο θάνατος αϊτός ήταν πολύ παράξενος και ανεξήγητος. Όλα τὰ θύματα πέθαιναν από συγκοπή της καρδιάς. Οι θάνατοι αποδόθηκαν στην άρχη στην άγωγία και στις νευρικές κρίσεις που βασάνιζαν τούς δυστυχημένους ανθρώπους που είχαν χάσει τὰ παιδιά τους. Ύστερα όμως άρχισαν να δημιουργούνται διάφορες ύπονοιες. Οι έφημερίδες που πρώτες δημοσίωσαν τούς αϊφνίδιους αυτούς θανάτους έδωκαν άφορμή με διάφορα ύπονούμενα να ένωσθη ότι όλα αυτά που συνέβαιναν ήταν κάπως μυστηριώδη και ανεξήγητα.

«Είναι περίεργο, τόνιζε ο «Κήρυξ της Νέας Υόρκης» αυτό που συμβαίνει. Πεθαίνουν πολλοί τώρα τελευταία από συγκοπή και κατά σύμπτωση όλοι αυτοί είναι γονείς άπαχθέντων παιδιών που είχαν καταφύγει στην αστυνομία να καταγγείλουν εξαφανίσεις. Το πιο περίεργο επίσης είναι ότι οι Ιατροδικαστές που κάνουν τις νεκροψίες δεν κατορθώνουν να βρουν άλλην εξήγησι. Τὰ πτώματα δεν φέρουν καμμιά κάκωσι ώστε να δικαιολογηθή ο θάνατος από έξωτερική αίτια. Πικρός πέπλος μυστηρίου καλύπτει τὰ φοβερά έγκλήματα που διαπράττονται στη Νέα Υόρκη. Το μυστήριο όμως αυτό πρέπει να διαλυθή τὸ συντομότερο. Διαφορετικά φρονούμεν και μαζί

με μᾶς όλόκληρος ἡ κοινὴ γνώμη ὅτι οἱ διευθυντὲς τῆς ἀστυνομικῆς μας δυνάμεως πρέπει νὰ παραιτηθοῦν διὰ νὰ ἔλθουν ἄλλοι ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων ἄνδρες με πυγμῆν, θέλησιν καὶ ἀποφασιστικότητά διὰ νὰ ἐξοντώσουν τοὺς ὑπαιτούς γκάνγκστερ ποὺ ἔχουν θυβίσει σὲ πένθος καὶ ἀγωνία ἐκατοντάδες μῆτερες καὶ πατέρες. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ κόσμου ἐξητλήθη. Ἄς τὸ καταλάβουν ἐπὶ τέλους οἱ ἀρμόδιοι...»

Δύο αἰνίγματα
περιμένουν ἀπάντησι

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΟΡ ΤΟΡΕΝΣΟΝ πέταξε τὴν έφημερίδα ποὺ κρατοῦσε.

— Νομίζω Τζόε, εἶπε πῶς ὁ «Κήρυκας» δὲν ἔχει ἐντελὸς ἄδικο. Εἶναι τώρα δυὸ μῆνες περίπου ποὺ οἱ κακοποιοὶ αυτοὶ ὀργιάζουν χωρὶς ἡμεῖς νὰ καταφέρουμε νὰ κάνουμε τίποτα. Ἐγὼ τουλάχιστον προσωπικῶς νομίζω πῶς δὲν μὲ μένει παρὰ νὰ παραιτηθῶ.

Ὁ Τζόε Ντικ ποὺ καθόταν ἀπέναντί του σκεπτικὸς με τὸ κεφάλι ἀνάμεσα σπὶς δυὸ παλάμες του σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταξε.

— Ἐλπίζω πῶς δὲν τὸ λές σοβαρὰ Ἰνσπέκτορ!, εἶπε.

— Σοβαρὰ μιλῶ Τζόε!, ἀναστράβε.

— Αυτό θὰ ἰσοδυναμοῦσε με φυγομαχία κύριε ἐπιθεωρητά, συνέχισε ὁ ντέεκτιβ. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσουμε στὴ μέση τὸν ἄγωνα ποὺ ἀρχίσαμε. Τὸ καθήκον μας εἶναι νὰ συνεχίσουμε ὅσο νὰ ἐξοντώσου-

με αυτή τη σατανική σπείρα.
— Έξοντώνει κανείς κάτι που βλέπει, Τζόε. Εμείς όμως δεν βλέπουμε τίποτα. Ή μάλλον μέχρι τη στιγμή τουλάχιστον δεν έχουμε τίποτα χειροπιαστό. Οί κακούργοι δροῦν σαν σκιές. Απαγαγούν παιδιά και σκοτώνουν άθώους ανθρώπους χωρίς να αφήνουν κανένα ίχνος. Πόσο μπορεί να τραβήξη αυτό;

— Όχι πολύ άκόμα κύριε Ινσπέκτορ!, απάντησε σε τόνο επίσημο ο ντέρεκτιβ. Κάτι μου λέει πως αυτοί οι κακούργοι πολύ σύντομα κάπου θα σκοιτάζουν και θα πέσουν στα χέρια μας.

Ό επιθεωρητής Τόρενσον κούνησε δύσπιστα το κεφάλι.

— Έχουμε να κάνουμε με σατανικούς έγκληματίες, είπε. Πολύ φοβάμαι ότι άφου ως τώρα δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα και στο μέλλον δεν θα καταφέρουμε περισσότερα.

— Και όμως κάτι πρέπει να ύπάογη που θα μπορούσε να μάς βάλη στα ίχνη αυτής της συμμοσίας!, αναστέναξε ο Τζόε Ντίκ. Κάτι που έμας προς το παρόν τουλάχιστον μάς διαφεύγει. Σ' αυτή την ύπόθεση ύπάρχουν δυο κυρίως σημεία που μένουν άνεξήγητα. Το ένα είναι ο τρόπος και τα μέσα που χρησιμοποιούν για να διαπράττουν τους φόνους οί έγκληματίες αυτοί. Έχουμε μέχρι αυτή τη στιγμή δεκαεφτά φόνους που είναι χωρίς άμφιβολία φόνοι και τους όποιους έν τούτοις οί Ιατροδικαστές χαρακτηρίζουν ως

συγκοπές καρδιάς γιατί βέβαια ούτε ή νεκροψία ούτε ή προσεχτική έξωτερική εξέταση των πτωμάτων κατάφερε να άποδείξη τίποτα διαφορετικό. Και όμως όλοι είμαστε βέβαιοι ότι οί δεκαεφτά αυτοί άνθρωποι δολοφονήθηκαν. Πώς όμως; Με ποιο τρόπο; Οί γιατροί διαπιστώνουν παράλυσι τής καρδιάς με άπτόμη διακοπή τής λειτουργείας της και ως φυσικό έπακλόυθο τον θάνατο. Υπάρχει κατά συνέπεια ένα μέσον θανάτου που χρησιμοποιούν έναντίον των θυμάτων τους οί συμμορίτες που έμεις δεν ξέρουμε. Αυτό είναι το ένα άπό τα αινίγματα που μένουν άνεξήγητα. Το άλλο είναι ή τύχη των άπαχθέντων παιδιών. Κανένα άπό τα παιδιά που άπήγαγον ως τώρα οί γκάγκστερς, είτε πλήρωσαν είτε όχι τα λύτρα οί γονείς του δεν έπέστρεψε σπίτι του. Τί άπέγιναν αυτά τα παιδιά;

— Φυσικά τα σκοτώνουν οί συμμορίτες, είπε ο Τόρενσον. Έχεις άμφιβολίες γι' αυτό;

Ό Τζόε Ντίκ κούνησε το κεφάλι.

— Και όμως κύριε επιθεωρητά. Έκατόν πενήντα γυμνασμένα σκυλιά και τριακόσιοι έμπειροί αστυνομικοί, όπως ξέρετε σεις καλύτερα άπό μένα ενεργούν καθημερινώς έρευνες σε όλες τις περιοχές όπου είναι δυνατό οί άπαίσιοι αυτοί έγκληματίες να έχουν θάψει τα πτώματα των άθώνων θυμάτων τους. Και μολοντί οί έρευνες αυτές γίνονται με

σύστημα και πείσμα μπορώ να πω κανένα πτώμα παιδιού δεν βρέθηκε ακόμα. Αυτό δεν σάς κάνει εντύπωση;

— Ο Τόρενσον κύπταξε με άπορία τόν ντέτεκτιβ.

— Δεν καταλαβαίνω που θέλεις να καταλήξης Τζόε, είπε.

— Δεν έχω καταλήξει πουθενά ινσπέκτορ. Διαπιστώνω όμως ένα γεγονός. Το γεγονός αυτό ίσως μάς οδηγήσει σύντομα στα ίχνη της σπείρας που έχει σκορπίσει τόν πανικό στη Νέα Υόρκη.

— Ο αστυνομικός επιθεωρητής σηκώθηκε.

— Λυπάμαι πολύ Τζόε. Άλλα κάθε μέρα που περνάει τα πράγματα γίνονται χειρότερα. Η απόφασί μου δεν αλλάζει. Νομίζω πως πρέπει να παραιτηθώ.

— Το πιο σωστό είναι να περιμένουμε μερικές μέρες ακόμα!, είπε ο ντέτεκτιβ ενώ ένα αίνιγματικό χαμόγελο κρεμόταν στα χείλη του. Μπορεί κάτι να γίνη σ' αυτό το μεταξύ.

— Ο Τόρενσον είδε το αίνιγματικό αυτό χαμόγελο και κοινοστάθηκε.

— Κάτι μου κρύβεις Τζόε!, είπε.

— Κάτι υπάσχει στο μυαλό μου! παραδέχτηκε ο ντέτεκτιβ. Άλλα είναι τόσο άπιθανο που θα φαινόμεν πολύ γελοίοσ αν τὸ ἀπεκάλυπτα σὲ κάποιον. Τὸ κρατάω λοιπὸν μόναχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου! Ἄν βγῆ ἀληθινὸ ὄμως αὐτὸ πὸν σκέπτομαι θὰ ἔχουμε κερδίσει τὸν πρῶτο γύρο σ' αὐτὴ

τὴ σκληρὴ μάχη πὸν δίνουμε. Τὸ συννεφιασμένο πρόσωπο τοῦ ινσπέκτορος ξακτέρωσε ἀπότομα.

— Μιλᾶς σοβαρὰ Τζόε; ρώτησε.

— Φυσικά.

— Τότε λοιπὸν ἀλλάζει. Μπορὸν νὰ ἀναβάλω γιὰ μερικὲς μέρες τὴν παραίτησί μου.

— Καί κάτι ἄλλο κύριε ἐπιθεωρητᾶ. Αὐριο μερικὲς κυρίες θὰ σᾶς ζητήσουν νὰ χορηγήσετε ἄδεια γιὰ τὴν ὀργάνωσι ἐνὸς παιδικοῦ χοροῦ στὸ «Ὀλυμπικ Χώλ». Μὴν ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴν ἄδεια.

— Ο Τόρενσον ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Παιδικὸς χορὸς αὐτὲς τὲς μέρες; Μὰ εἶναι τρελλὲς αὐτὲς οἱ κυρίες;

— Ο Τζόε Ντικ χαμογέλασε.

— Καθόλου. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι αὐτὲς οἱ μέρες πρέπει νὰ ἐπιτραπῆ αὐτὸς ὁ χορὸς. Τὰ πλουσιόπαιδα πὸν θὰ συγκεντρωθοῦν ἐκεῖ ἴσως ἀνοίξουν τὴν ὄρεξι τὴς συμμορίας τῶν κιντυάππερς. Ὁ χορὸς θὰ εἶναι ἕνα λαχταριστὸ δόλωμα γιὰ τοὺς κακούργους.

— Ο ἐπιθεωρητὴς ἀνασήκωσε τοὺς ὄμους.

— Ὅκεϋ Τζόε!, ἀναστένοξε. Σὲ σένα κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ τίποτα. Καί ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ κυρίες;

— Ο Σύλλογος πρὸς Προστασίαν τῶν Ἀπόρων Βρεφῶν.

— Πρῶτη φορὰ μαθαίνω πὸς ὑπάρχει ἕνας τέτοιος σύλλογος.

— Ο ντέτεκτιβ χαμογέλασε πάλι.

— Δέν είναι πολλές ώρες που δημιουργήθηκε. Ήταν μία άμπνευσι μίας γνωστής σου κοπέλλας.

— Πριάς;

— Τής Λύντια Τόρεν, τής άρραβωνιαστικιάς μου. Ή Λύντια θά έμφανισθή ώς πρόεδρος του συλλόγου αυτού. Ήταν μία δική της ιδέα. Μού την είπε και έγώ την βρήκα πολύ έξυπνη.

— Πολύ φοβάμαι Τζόε, άναστένανε ό ίνσπέκτορ, πώς άρχισες νά μπερδεύεις τό κορίτσι σου σ' έπικίνδυνες δουλειές.

Οί τελευταίες οδηγίες...

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ νά χτυπά ένα γκόγκ. Οί άνθρωποι που βρίσκονταν μέσα στό δωμάτιο σταμάτησαν νά μιλούν. Ήταν εκεί περισσότεροι άπό είκοσι άντρες και μία γυναίκα. Πριν άπό λίγο κάπνισαν και κουβέντιαζαν μεγαλόφωνα. Ή γυναίκα είχε κόκκινα μαλλιά και γκοίξα μάτια. Άκούστηκε μία φωνή. Ή φωνή έρχόταν άπό κάποιο μεγάλο φωνο που ύπηρχε στό βάθος του δωματίου. Εκείνος που μιλούσε δέν φαινόταν. Θά ήταν σίγουρα σέ κάποιο άλλο δωμάτιο ή κάπου άλλου πιο μακριά και μιλούσε μπροστά σ' ένα μικρόφωνο.

— Τελευταίες οδηγίες, είπε ή φωνή. Άυριο τό βράδυ στό «Όλυμπικ Χώλ» θά μπη σ' έφαρμογή τό σχέδιο που έχουμε καταστρώσει. Ή έπιτιχία μας θά είναι μία άπάντη-

σι στην πρόκλησι που μάς γίνεται. Γιατί δέν πρέπει νά έχετε καμμία άμφιβολία ότι ό παιδικός αυτός χορός που ώργανώθηκε άπό την Λύντια Τόρεν άποτελεί πρόκλησι για μάς, ενώ έξ άλλου έχει σκοπό νά αναπτερώση τό ήθικό των τρομοκρατημένων άπό την δράσι μας κατοίκων του Σέντραλ Σίτυ. Είναι ή πρώτη φορά που έπιχειρούμε διαδικές άπαγωγές παιδιών. Είμαι άπολύτως βέβαιος πώς θά πετύχουμε. Άυριο τό βράδυ πρέπει νά άπαχθούν μέσα άπό τό «Όλυμπικ Χώλ» είκοσι τουλάχιστον παιδιά. Φροντίστε τά παιδιά αυτά νά άνήκουν στις πλουσιώτερες οικογένειες τής Νέας Υόρκης. Έτσι τό κέρδη μας θά είναι μεγαλύτερα, άφου θά ζητήσουμε και θά εισπράξουμε άκριβά λύτρα. Ο άρχηγός ύπενθυμίζει ότι όλοι εκείνοι που έχουν όριση νά πάρουν μέρος στην έπιχείρησι πρέπει νά φορούν άμρογα φράκα και νά φέρονται σαν άνθρωποι μορφωμένοι και πλούσιοι. Έχουμε έφοδιασθή έγκαίρως μέ τά άπαραίτητα εισιτήρια. Ή φιλανθρωπική έορτή θά άρχισή στις όκτώ άκριβώς. Θά πάτε στό «Όλυμπικ Χώλ» χωριστά ό καθένας. Δέν πρέπει νά κινήσετε ύποψίες. Έως τις έννιά θά πρέπει νά έστε σκορπισμένο μέσα στη μεγάλη αίθουσα έννόμεσα στους άλλους προσκαλεσμένους. Ή έπιχείρησι θ' άρχισή στις δέκα άκριβώς. Ή κοκκινομαλλα Άν Ζάρφιθ θά έχη τό γενικό πρόσταγμα και θά δώση τό σύνθημα. Θά φο-

ράφι ένα κίτρινο φόρμα και δ-
λοι θα βρίσκεσθε σ'ε θέσεις
που ν'α μπορούτε ν'α τὴν βλέπε-
τε. Ἡ Ἄν θ'α ἔχη στὰ μαλλιά
της ἓνα ἄσπρο λουλούδι. Ὁ-
ταν βγάλῃ αὐτὸ τὸ λουλούδι
ἀπὸ τὰ μαλλιά της θ'α σημαί-
νῃ πὼς ἔφτασε ἡ ὥρα. Ὁ
Νταίηβς θ'α βρίσκεται κοντὰ
στους γενικούς διακόπτες. Ἐ-
νας ἀπὸ σ'ας θ'α τρέξῃ ν'α εἶδο
ποιήσῃ ἀμέσως τὸν Νταίηβς
κι' αὐτὸς θ'α κατεβῆσῃ τους
διακόπτες. Μέσα στὸ σκοτάδι
κατόπιν θ'α μπορέσετε ν'α δου-
λέψετε ἀνετα. Φροντίστε ν'α
ἔχετε τ' αὐτοκίνητά σας σ'ε
σημεῖα ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο σ'ε
τρόπο που ν'α μπορέσετε ν'α
ξεκινήσετε ἀμέσως χωρὶς ἔμ-
πόδιο. Ὁ καθένας ἀπὸ ἓνα
παίδι. Μέσα στὸν πανικό και
στὸ πανδαιμόνιο που θ'α δημι-
ουρηθῇ θ'α ξεφύγετε εὐκολά.
Σ'ε περίπτωσι ἀνάγκης θ'α χρη-
σιμοποιήσετε τὰ πιστόλια
σας. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θέατρο
θ'α κατευθυνθῆτε ἀπὸ δυσφορε-
τικούς δρόμους ὁ καθένας
πρὸς τὴν ἀκτίνα D. Ἀπὸ ἐ-
κεῖ θ'α ἀναλάβουν ἄλλοι τὰ
παιδιά. Μὴν ξεχάσετε ν'α χρη-
σιμοποιήσετε τίς ἀνασθητι-
κὲς ἐνέσεις. Οἱ μικροὶ αἰχμά-
λωτοι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή
πρέπει ν'α γίνουν ἀκίνδυνοι. Οἱ
φωγὲς και τὰ κλάματά τους
μέσα στὰ αὐτοκίνητα μπορεῖ
ν'α σ'ας προσδώσουν. Οἱ ἀναι-
σθητικὲς ἐνέσεις θ'α σ'ας ἀπλ-
λάξουν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυ-
νο. Ἐχει κανεὶς ἀπὸ σ'ας και
μιὰ ἀπορία:

Κανείς δὲν μίλησε. Ἦταν
ὄλοι καταστολισμένοι. Ἡ φω-
γὴ ξανακούστηκε:

— Λοιπὸν προσοχή και
καλὴ τύχη. Αὐτὲς ἦταν οἱ τε-
λευταῖες ὁδηγίες τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀντήχησε πάλι τὸ γκόγκ
και οἱ εἰκοσι ἀνθρωποὶ σηκώ-
θηκαν και προχώρησαν πρὸς
τὴν ἔξοδο. Ἡ κοκκινωμάλλα ἔ-
μεινε τελευταία. Μέσα στὰ
γκρίζα μάτια της ταξίδευαν
παράξενες σκιές. Ἡ Ἄν Ζαίρ
φιθ ἤξερε πὼς ἂν πετύχαινε
αὐτὸ τὸ κόλπο θ'α εἶχε πολλὰ
ν'α κερδίσει. Ἡ θέσι τοῦ ὑπαρ-
χηγοῦ τῆς συμμορίας τὴν περι-
ίενε.

Ὁ κρεμανταλῆς
Ρούντυ ἀρχίζει...

Τὸ «ΟΛΥΜΠΙΚ ΧΩΛ» ἦ-
ταν κατάμεστο ἐκεῖνο τὸ
βράδυ. Ἐκατοντάδες αὐ-
τοκίνητα εἶχαν παρκάρει γύ-
ρω ἀπὸ τὸ θέατρο ὅπου εἶχε
δώσει ραντεβού ἡ ἐκλεκτότε-
ρη μερίδα τῆς κοσμικῆς Νέας
Ἰόρκης. Τὸ ὄνομα τῆς Λύντια
Τόρεν ἦταν μιὰ ἐγγύησι γιὰ
τὴν ποιότητα τῆς φιλανθρωπι-
κῆς αὐτῆς ἐορτῆς. Περισσότε-
ρα ἀπὸ πεντακόσια παιδιά ἡ-
λικίας ἀπὸ πέντε ἕως δέκα ἔ-
των συνοδευόμενα ἀπὸ τους
γονεῖς τους εἶχαν συγκεντρω-
θῆ ἐκεῖ και διασκέδαζαν μ'ε χα-
ριτωμένα ἀποκριάτικα κοστου-
μια. Κύριοι μ'ε φράκα και κυ-
ρίες μ'ε ἔξωμες τουαλέττες
πλασιωναν τὰ χαρούμενα παι-
δάκια. Μιὰ ἀτιμῶσφαιρα ξε-
γνωσιασῆς, κροφίῶ και ἔγκαρ-
διότητος ἐπικρατοῦσε μέσα
στὸ θέατρο. Κάτω ὁμως ἀπὸ
τὴν ξεγνωσιασῆ και τὴν ἔγκαρ-
διότητα αὐτῆ κρυβόταν μιὰ
διόχρητη ἀνησυχία.

“Εξώ από τὸ θέατρο καὶ σ’ ὄλες τὶς παρόδους πρὸ ἔφερ-
ναν στὸ «Ὀλυμπικ Χώλ» ἀστὺ
φύλακες καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς
ἀστυνομίας μὲ πολιτικὴ περι-
βολὴ παρακολουθοῦσαν ἀγρυ-
πνα κάθε κίνησι. Τὸ ἴδιο καὶ
μέσα στη μεγάλη αἴθουσα ὅ-
που γινόταν ἡ μεγαλοπρεπὴς
ἐορτὴ ἕνα ἐξασκημένο μάτι θὰ
ξεχώριζε μερικὰ πρόσωπα γε-
ροδεμένων ἀνθρώπων πρὸ φαι-
νομενικὰ διασκεδάζων, στὴν
πραγματικότητά ὅμως εἶχαν
μιὰ σοβαρὴ ἀποστολή. Νὰ
προστατεύσουν τὰ παιδιά σὲ
περίπτωσι ἐπιδρομῆς τῶν κιν-
τῶν τῶν τῶν. Κάτω ἀπὸ τὰ καλο-
βαλμένα φράκα κρῦβονταν μ’
ἐπιμέλεια ἡμιαυτόματα πιστό-
λια ἔτοιμα νὰ χρησιμοποιη-
θοῦν ἀπὸ ἔμπειρα χέρια σὲ πε-
ρίπτωσι κινδύνου.

Στὴ μεγάλη αἴθουσα ὁ Τζόε
Ντικ ἀδείαζε ἡσυχὰ τὸ ποτή-
ρι του κουβεντιάοντας τρυφε-
ρὰ μὲ τὴν Λύντια Τόρεν. Ἡ
Λύντια ἔλαμπε ἀπὸ ὀμορφιά
καὶ νεότητά. Πολλὲς ἀπὸ τὶς
κυρίες πρὸς καθόνταν σὲ ἄλλα
τραπέζια γύρω ἀπὸ τὴν πί-
στα ἔρριχναν βλέμματα θαυ-
μασμοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς
νεᾶς, ἐνῶ οἱ ἄνδρες κύτταζαν
κάθε τόσο ζηλιάρικα τὸν με-
λαχροινὸ ντέκτιβ πρὸς εἶχε
τὴν εὐτυχία νὰ ἀγαπιέται ἀπὸ
μιὰ τόσο γοητευτικὴ κοπέλλα.

Λίγο πρὸς πέρα ὁ κρεμαντα-
λὰς Ρούντυ μέσα σ’ ἕνα ἀμο-
γο φράκο σκόρπιζε... ἀλογί-
σια χαμόγελα σ’ ἕναν κύκλο
κυριῶν καὶ δεσποινίδων πρὸς
τὸν εἶχαν περικυκλώσει καὶ
τὸν ἀκούσαν μὲ θαυμασμό νὰ
διηγῆται ἕνα ἀπὸ τὰ τελευ-

ταῖα καπορθώματά του.

— Ἦταν ἔντεκα οἱ συμμα-
ρῖτες, ἔλεγε, καὶ μοὶ ριχτή-
καν ἀπὸ ὄλες τὶς πλευρές. Κρα-
τοῦσαν αὐτόματα καὶ καρραμπί-
νες. Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι
μου φυσικὰ θὰ δειλίαζε καὶ
θὰ ὀπισθοχωροῦσε. Ἄλλὰ ἐγὼ
δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους πρὸς τὰ
χάνουν εὐκόλα. Κινήθηκα κε-
ραυνοδόλα καὶ ἄρπαξα τὸν ἔ-
ναν ἀπὸ τὸ λαϊμὸ, ἐνῶ ταυτο-
χρόνως ταينوῦσα ἐκείνον πρὸς
ὄρισκόταν πίσω μου. Μ’ ἕνα
σιμπῶρο δηλαδὴ δυὸ τρυγό-
νια. Μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι μου
κατέδωσα μιὰ γροθιά σ’ ἕναν
τρίτο καὶ τὸν διέλυσα. Ὑστε-
ρα ριχτήκα στὸς ἄλλους. Ἐ-
κεῖ νὰ δῆτε γλέντι! Πρὸς δὲν
πνεύει καὶ πρὸς σὲ σφάζει! Ἀ-
πὸς προφταίνανε νὰ μετράνε. Φυσι-
κά δὲν καθόνταν κι’ αὐτοὶ μὲ
δεμένα χέρια. Ἄρπαξα κι’ ἐ-
γὼ μερικὲς ἀλλὰ αὐτοὶ ἄρπα-
ζαν περισσότερες. Στὸ τέλος
κέρδισα ὅπως ἦταν φυσικὸ τὴ
μάχη καὶ μὲ πήγανε... σηκω-
τὸ στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βο-
ηθειῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ νοσο-
κομεῖο.

— Πῶς τὰ λέτε! Πῶς τὰ
λέτε!, εἶπε κάποια. Εἰσθε πε-
ρίφημος κύριε Μπᾶθ!

— Εἶμαι καὶ φαίνομαι!, ἀ-
πάντησε παραπονιάρικα ὁ κρε-
μανταλὰς βοηθὸς τοῦ Τζόε
Ντικ. Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τὸ πα-
ραδέχεται. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἡ-
συχὴ τὴ συνειδησι μου γιὰτι
κάνω ἀπλῶς τὸ καθήκον μου.
Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα ὅ-
τι ὄρισμένες φορές... ὄρισμέ-
νες φορές... ὄρισμέ... Μὲ συγ-
χωρήτε ἕνα λεπτὸ...

Κάτι εἰδεθὴ ὁ Ρούντυ καὶ

τά μάτια του γουρλώσανε. Οι λέξεις μπερδεύτηκαν στη γλώσσα του και παραμερίζοντες τις θαυμάστριές του που τον είχαν στη μέση κατευθύνθηκε προς την άπέναντι πλευρά της αίθουσας. Το αλόγιστο μούτρο του είχε μια παράξενη έκφραση.

— Αύτη είναι!, μουρμούρισε καθώς προχωρούσε. Βάζω στοίχημα με το κεφάλι μου πώς αύτη είναι!... Δεν γελιέμαι! Έχω μύτη έγω! Δεν γελιέμαι ποτέ έγω!

Ανάμεσα σέ ένα έκατομμύριο γυναίκες θά μπορούσε νά την αναγνωρίσει ό Ρούντυ Μπάθ. Ήταν ή κοκκινομμάλα που είχε δη μέσα στό μαύρο αυτόκινητο στην όδο Μπλάντ! Η γυναίκα που μίλησε με τόν άνθρωπο που φορούσε την

Στό μεταξύ, κάποιος τόν χτύπησε ύπουλα από πίσω....

μπλὲ καταριντίνα ἐκεῖνο τὸ πρῶνι ποὺ τόσο ξαφνικὰ πέθανε ἐνῶ βιάδιζε ὁ δυστυχισμένος Τζόνυ Γκάρχαμ! Αὐτὴ ἦταν χωρὶς καιμιὰ ἀμφιβολία.

— Νομίζω πῶς πάω γιὰ καινούργιους θρικάμβους! μούρ μούρισε.

Σπρώχνοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς φροντίζοντας πάντα νὰ μὴν τὴν χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἡ κοκκινομάλλα φοροῦσε ἓνα κίτρινο ἐξωμο φόρεμα καὶ χόρευε μὲ κάποιον ψηλὸ νέο ποὺ φοροῦσε φράκο. Ὁ Ρούντυ πλησίασε περισσότερο καὶ ὅταν ἔφτασε πολὺ κοντὰ τους ἀπλώσε τὴ χεροῦκλα του καὶ τὰ δάχτυλά του γαντζώθηκαν στὸν ὦμο τῆς.

— Ἐχω κάτι νὰ σὰς πῶ μαντάμ!, δήλωσε μὲ ὕφος ἐπίσημο. Ἀκολουθήστε με!

Ἡ κοκκινομάλλα ἄν Ζάρφφιθ σταμάτησε νὰ χορεύῃ καὶ τὸν κύτταξε ξαφνισμένη. Ὑστερα γύρισε στὸ συνοδό τῆς.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἡλίθιος Μάικλ; ρώτησε.

Ὁ νεαρὸς μὲ τὸ φράκο ἔκανε μίαν ἀπότομη κίνησι νευρικοσμένος καὶ ἀρπάζοντας τὸ χερί τοῦ Ρούντυ ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸν ὦμο τὴν κοκκινομάλλα τὸ τίναξε μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ κάτω.

— Μακριὰ τίς χεροῦκλες σου ἀπὸ τὴν κυρία κτήνος!, γούλλισε. Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοχλῆς τὸν κόσμο;

Ὁ Ρούντυ ἔξυσε τὴ μύτη του, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνει ὅταν ἤθελε νὰ κατεβάσῃ ιδέες. Εἶδε τὴ γυναίκα νὰ ρίχνῃ ματιὰς μὲ ἀγωνία στὸ ρολοῖ τῆς. Ἡ ὥρα ἦταν δέκα παρὰ λίγα

δευτερόλεπτα. Ἡ κοκκινομάλλα σήκωσε τὸ χερί νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς τὸ ἄσπρο λουλούδι. ἤξερε πῶς εἴκοσι συμμοριτὲς εἶχαν τὸ βλέμμα καρφωμένο τούτῃ τῇ στιγμῇ ἀπάνω τῆς περιμένοντας τὸ σύνθημα. Σήκωσε τὸ χερί ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸ κατέβασε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια. Ὁ Ρούντυ εἶχε κατεβάσει τὴν ιδέα ποὺ ἤθελε καὶ εἶχε θυλάει τὸ συμπέρασμα ποὺ τοῦ χρειαζότανε. Ἐπαψε νὰ ξύνη τὴ μεγάλη μύτη του καὶ ἐντελῶς ξαφνικὰ τίναξε τὴ γροθιά του πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἡ γροθιά ἔπεσε μὲ δύναμι ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια τοῦ νέου μὲ τὸ φράκο. Ὁ νέος ταλαντεύθηκε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπάνω στὰ τακούνια του σὰν χαλασμένο ἐκκρεμές, βόγγησε κι' ἔφερε τὸ χερί στὴν ἑσώτερικὴ τσέπη τοῦ φράκου του.

Ὁ Ρούντυ κατάλαβε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ βγάλῃ ἀπὸ κεῖ μούσμουλα καὶ σήκωσε τὴν ποδάρια του. Ἡ ποδάρια του βρόντησε ἄγρια στὸ σαγόνι τοῦ φρακοφορεμένου καβαλλιέρου τῆς κοκκινομάλλας καὶ τὸ σαγόνι ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ κάτοχος τοῦ σαγονιοῦ ἀναπήδησε σὰ νὰ χόρευε ροκ—ἐντὸν καὶ οὐρλιάζοντας σὰν ξενυχισμένη γάτα ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα στὶς πλάκες.

— Αὐτὸ γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μιλάς μὲ περισσότερὴ εὐγένεια σὲ κάτι κυρίους σὰν καί μένα καθαρίμα!, εἶπε ὁ Ρούντυ κι' ἔφτιαξε τὸ φλόγκο τῆς γραβάτας του. Ἐλπίζω τώρα νὰ ἔβαλλε μυαλό!

Ἡ κοκκινομάλλα ἔχεχασε τὸ ἄσπρο λουλούδι κι' ἔγινε κίτρινη σὰ θειάφι.

— Βοήθεια! Βοήθεια! "Ενας τρελλός!", στρίγγυλισε.

Ο Ρούντυ ώρμησε άπάνω της.

Ο Ρούντυ τρώει ξύλο
άλλά σώζει είκοσι παιδάκια.

Η ΩΡΑ ήταν δέκα ακριβώς. Αυτή τη στιγμή οι είκοσι φρακοφορεμένοι συμμορίτες που ήταν σκορπισμένοι μέσα στην αίθουσα περίμεναν το σύνθημα για να δράσουν. Είδα όμως την κοκκινομάλλα να φωνάζει χωρίς να άφαιρή το άσπρο λουλούδι από το κεφάλι της. Αυτό ήταν σημάδι πως δεν έπρεπε να βάλουν μπροστά το σχέδιο. "Η Άν Ζάρφιθ είχε το γενικό πρόσταγμα. "Ετσι είχε διατάξει ο άρχηγός τους. Γι' αυτό το λόγο άφου ή κοκκινομάλλα δει έδινε το σύνθημα κανείς δεν έτρεξε να είδοποιήση τον Ντσαϊνθς να κατεβάση τους διακόπτες να γίνη σκοτάδι. Τα φώτα λάμπανε και έξακολουθούσαν να φωτίζουν άπλετα τη μεγάλη αίθουσα.

Οι φωνές όμως της κοκκινομάλλας είχαν προκαλέσει μίαν άπερίγραπτη σύγχυση ανάμεσα στα παιδιά και στους μεγάλους. Σύγχυση που μεταβλήθηκε σε πανικό όταν ο Ρούντυ ώρμησε για δεύτερη φορά άπάνω της.

— Ξέρω ποιά είσαι!, μου μούρισε ο κρεμανταλάς. Δεν μου γλυτώνεις!

— Βοήθεια!, στρίγγυλισε ή Ζάρφιθ. Βοήθεια είναι τρελλός και θέλει να με πνίξη.

Ο χορδς σταμάτησε και πολλοί έτρεξαν προς το μέρος της γυναικας που καλούσε βοήθεια. Χέρια άρπαξαν τον Ρούντυ από τους ώμους και τον τράβηξαν προς τα πίσω. Φράκα μπήκαν ανάμεσα σ' αυτόν και στην κοκκινομάλλα.

— Άφήστε με!, ούρλιαξε ο Ρούντυ. Πιάστε την! Μην την αφήσετε να φύγη!

— Φρόνιμα κυρία!, τον επέπληξε κάποιος. Δεν φέρονται έτσι σε καθώς πρέπει κυρίες. Είσθε μεθυσμένοι;

— Δέστε τον!, φώναξε ένας άλλος. Είναι μανιακός! Δεν βλέπετε πως άλλοιθωρίζουν τα μάτια του; Φέρτε σκοινιά να τον δέσουμε.

— Άτιμε!, βρυχήθηκε ο Ρούντυ. Έμένα να δέσουνε;

Ξέφυγε από τα χέρια εκείνων που τον κρατούσαν και μούταρε άπάνω σ' αυτόν που τον είχε πη τρελλό. Άλλά δεν πρόφτασε να κάνει και μεγάλα πράγματα. Τώρα όλοι σχεδόν ήταν βέβαια πως είχαν να κάνουν μ' ένα μεθυσμένο και ριχτηκαν άπάνω του. Οι γροθιές άρχισαν να πέφτουν βροχή. Οι χερούκλες και οι ποδάρες του κρεμανταλά παρέλυσαν από τα χτυπήματα και ύστερα από λίγο ο Ρούντυ Μπάθ είχε ξαναβρή τη συνηθισμένη εμφάνισή του: Μάτια μπλέ—μαρην από τις γροθιές, μύτη προσημένη σαν μελιτζάνα και μελανιασμένα μάγουλα. Κι' όταν ύστερα από λίγο τον μετέφεραν μ' ένα φορείο στο Σταθμό των Πρώτων

Βοηθειών είχε βυθιστή σ' έναν βαθύ λήθαργο. Κανείς ως τόσο δεν ήξερε ούτε ο ίδιος φυσικά ότι με τό... ξύλο που έφαγε είχε γλυτώσει είκοσι άθωα παιδάκια από τα χέρια των γκάνγκστερ και είχε βάλει στα ίχνη της πιο φοβερής συμμορίας που έμφανίστηκε ποτέ στη Νέα Υόρκη τον θρυλικό ντέτεκτιβ Τζόε Ντίκ, τον διάσημο κακουρογκληνικό και προστάτη του Δικαίου.

Γιατί πραγματικά ο Τζόε Ντίκ είχε βάλει κι' άλλες μπροστά το σχέδιο που θα τον έφερε στη φωλιά των κιντώνάπερς. Όταν είδε τον Ρούντυ να λογοφώνη με την κοκκινομάλλα μπήκε άμέσως στο νόημα. Ομιλήθηκε την κοκκινομάλλα για την όποια του είχε μιλήσει την ημέρα που τόσο ξαφνικά πέθανε ενώ βάδιζε στην οδό Μπλάντ ο Τζόε Γκάρχαμ. Δεν ήθελε περισσότερα. Άφησε την Λύντια και σηκώθηκε. Άπέφυγε να μπη στη φασαρία αλλά με μάτι άγρυπνο παρακολούθησε όλους εκείνους που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα. Από κινήσεις που είδε και μισόλογα που άκουσε κατάλαβε πώς άνάμεσα στους άλλους προσκεκλημένους της Φιλανθρωπικής Έορτής υπήρχαν και συμμορίτες. Βεβαιώθηκε άπόλυτα γι' αυτό όταν λίγο άργότερα είδε την κοκκινομάλλα να γλυστράη άνάμεσα στον κόσμο άφήνοντας τον Ρούντυ σε κείνους που τον έδεσαν, και να κπευθύνεται προς την έξοδο. Είδε μερικούς να την άκολουθούν. Δεν τους έμπόδιζε. Το

σχέδιό του ήταν άλλο. Θα τους παρακολουθούσε. Έτσι θα μάθαινε που βρισκόταν ή φωλιά της συμμορίας. Κι' αυτό κυρίως ήταν που τον ένδιέφερε. Το στρατηγείο των συμμοριτών, όπου ίσως θα μπορούσε να βρη ζωντανά μερικά από τα άπαχθέντα τους δύο τελευταίους μήνες παιδιά, ήταν αυτό που τον ένδιέφερε.

Παιχνίδι
με το θάνατο

ΑΝΤΖΩΜΕΝΟΣ στο βολάν του αυτοκινήτου του ο Τζόε Ντίκ παρακολουθούσε τώρα μια πράσινη μπουικ. Μέσα στην πράσινη μπουικ είχαν μπη ή κοκκινομάλλα και τρεις άκόμα φρακοφορέμένοι συμμορίτες. Το άυτοκίνητο της κοκκινομάλλας έτρεχε με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Άλλά και ο θρυλικός ντέτεκτιβ δεν πήγαινε πίσω. Ο δείκτης των ταχυτήτων του άυτοκινήτου έδειχνε όλοένα και μεγαλύτερα νομερα. Δεν έπρεπε να τους άφήση να χαθούν από τα μάτια του. Κρατώντας πάντα την ίδια άπόσταση μεταξύ του άυτοκινήτου του και της πράσινης μπουικ, ώδηγούσε με σταθερό χέρι και άγρυπνο βλέμμα, βέβαιος πώς οι συμμορίτες δεν τον είχαν άντιληφθή.

Ύστερα από λίγο τα δυο άυτοκίνητα είχαν άφήσει τις κεντρικές λεωφόρους και κατηφόριζαν προς την Τσάινα Τάσιν την κινέζικη συνοικία με τους στενούς και διαδαιλώδεις δρόμους της. Σε μια

στροφή όμως έγινε κάτι που δεν περίμενε ο Τζοε Ντίκ. Ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο φωτωμένο λαχανικά βγήκε ξαφνικά μπροστά του και του έκοψε το δρόμο. Τα φρένα του αυτοκινήτου του άστει νομικού ούρλιαξαν άγρια και ο ντέτεκτιβ βλαστήμησε. Ο σωφέρ του φορτηγού φρενάρησε κι' αυτός για να αποφύγει τη σύγκρουσι και συκυμμένος έξω από τη θέσι του άρχισε να φωνάζει και να βρίζει. Ο Τζοε Ντίκ δεν άπαντησε. Πήδησε σαν τρελλός από τ' άμαξι του και τρέχοντας πέρασε τη στροφή του δρόμου. Το αυτοκίνητο με την κοκκινομάλλα δεν φαινόταν πιά. Είχε εξαφανιστή. Ο δρόμος όμως ήταν αδιέξοδος κι' αυτό τον πασαξένεψε.

— Ο διάβολος να με πάρη αν καταλαβαίνω τίποτα! μουρμούρισε. Και όμως ή πράσιμη μπουϊκ δεν μπορεί να πέταξε!

Έπεσήμανε τρία ή τέσσερα κτίρια στα όποια θά ήταν δυνατό να είχε βρη καταφύγιο το αυτοκίνητο των συμμοριτών. Ο δρόμος ήταν έρημος και σκοτεινός. Ένας γέρος Κινέζος καθόταν μπροστά σε μια πόρτα και κάπνιζε αδιαφορώντας για την παρουσία του. Πήγε προς το μέρος του και τον ρώτησε για τη μπουϊκ. Ο Κινέζος κούνησε άρηπτικά το κεφάλι του.

— Ο ταπεινός μου έαυτός είπτε, δεν είδε το αυτοκίνητο που ζητάτε.

Ο Τζοε Ντίκ κάτι έτοιμάστηκε να ρωτήσει ακόμα. Άλ-

λά δεν πρόφτασε. Μιά πόρτα άνοιξε. Άκουσε πίσω του τον θόρυβο που έκαναν τα μάσκουλα της πόρτας καθώς άνοιγε. Έρριξε μια λοξή ματιά προς την πόρτα. Μιά σκιά γλύστρησε στο δρόμο. Μιά δεύτερη και μια τρίτη σκιά άκολούθησαν. Φορούσαν φράκα. Δεν είχε καμμιά άμφιβολία. Ήταν οι τρεις που συνώδευσαν την κοκκινομάλλα με το κίτρινο φόρεμα. Χωρίς να φαίνεται οτι είχε προσέξει την παρουσία τους συνέχισε την κουβέντα του με τον γέρο—Κινέζο που άπαντούσε με μονοσύλλαβα και χωρίς όρεξι στις έρωτήσεις που του έκανε και τους άφησε να πλησιάσουν. Όταν πλησίασαν ο Τζοε Ντίκ έκανε μια κίνηση άπιστευτα γρήγορη. Πήρε μια βόλτα στις φτέρες του και ταυτοχρόνα ξεκρέμασε από τις μασχάλες του τα δυο θαυματουργά πιστόλια των 38 που είχε πάντα μαζι του. Τα τριανταοχτάρια, ένα στο κάθε χέρι, σημάδευαν τους τρεις άγνωστους έτοιμα να σκορπίσουν το θάνατο.

— Ψηλά τα ξερά σας φίδια!, διέταξε. Και πετάχτε αυτά τα σιδερικά που κρατάτε πριν να σας φυτέψω στην κοιλιά τις σφαίρες που έχουν τα πιστόλια μου. Έμπρός! Κάντε αυτό που σας είπα!

Ο ένας από τους τρεις είχε πηχτά φρύδια και το μούτρο του έμοιαζε με ούρακοντάγκο. Τα μάτια του γυάλιζαν. Οι άλλοι δυο ήταν λιγνοί και ψηλοί. Ο ένας από τους δυο είχε στραπατσαρισμένο πρόσωπο. Ο ντέτεκτιβ κατά-

λαβε πώς οι γροθιές του Ρούν-
τι είχαν φροντίσει γι' αυτό.

— Λοιπόν τί θά γίνει παι-
διά; ρώτησε.

Χαμογελοῦσε καθώς μιλοῦ-
σε μὰ μέσα στὸ βλέμμα του
ἦταν γραμμένη καθαρά ἡ ἀπό-
φασί νὰ τοὺς ρίξει. Δὲν θὰ δι-
σταζε νὰ πυροβολήση. Οἱ
τρὲς συμμοριτὲς ξαφνιασμένοι
ἀπὸ τὴν ἀπρονόητη αὐτὴ τρο-
πὴ ποὺ εἶχαν πάρει τὰ πρά-
γματα ἄφησαν τὰ πιστόλια
τους νὰ πέσουν στὸ χῶμα καὶ
σῆκωσαν ψηλά τὰ χέρια.

— Ὁκέϋ Τζόε Ντίκ!, εἶπε
ὁ οὐρακοντάγκος. Τὴν πάθα-
με. Τώρα τί θὰ μᾶς κάνης;

— Ἐμεῖς μιά φορά δὲν ἔ-
χουμε τίποτα μαζί σου!, ἀνα-
στέναξε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο
λιγνοὺς. Ἔτσι δὲν εἶναι Μά-
ιλ.

Ὁ νέος μὲ τὸ στραπατσα-
ρισμένο πρόσωπο κούνησε τὸ
κεφάλι.

— Ναί, ἔτσι εἶναι!, συμ-
φώνησε.

Καθὼς μιλοῦσε ὁμως τὸ
βλέμμα του εἶχε καρφωθῆ πι-
σω ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ. Ὁ Τζόε
Ντίκ μάντεψε τὸν κίνδυνο καὶ
σάλταρε πλάγια. Μὰ δὲν ἀπέ-
φυγε τὸ χτύπημα. Ἐνοικωσε
κάτι βαρὺ νὰ βροντᾷ στὸν
τράχηλό του καὶ βόγγησε ἀπὸ
τὸν πόνο. Γύρισε ἀπότομα καὶ
τὰ δύο πιστόλια κλάττησαν
ταυτόχρονα μέσα στίς φούχτες
του. Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντή-
χησαν καὶ ὁ γερο—Κινέζος
ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει μ' ἕνα
βαρὺ ρόπαλο ἔπιασε τὴν κοι-
λιά του καὶ ἄρχισε νὰ παρα-
πατᾷ σὰν μεθυσμένος. Σχε-
δὸν ἀμέσως ὁ ἄφοβος κακοῦρ

γοκυνηγὸς ἔστρεψε πάλι τίς
κάννες τῶν πιστολίων του
πρὸς τὸ μέρος τῶν πρώων κα-
κούργων. Μιά καινούργια ὄμο
βροντία ἀκούστηκε. Ἀλλὰ οἱ
σφαῖρες τοῦτη τὴ φορά πήγαν
χαμένες. Ζαλισμένοι δοκίμα-
σε νὰ ξαναπυροβολήση. Ἀλ-
λὰ ὁ οὐρακοντάγκος τὸν πρό-
λαβε.

Ὁ Τζόε Ντίκ
ξαναβλέπει ἕνα φίδι

Ε ΜΟΥΝΤΑΡΕ ἀπάνω του
καὶ τὸν ἄρπαξε. Οἱ δύο
ἄλλοι ἔσκυμαν καὶ πή-
ραν τὰ πιστόλια τους ἀπὸ τὸ
χῶμα. Ὁ Τζόε Ντίκ εφώνησε
ἀγρία. Ὁ ντέτεκτιβ κι' ὁ οὐ-
ρακοντάγκος κυλίστηκαν στὸ
πεζοδρόμιο. Τὰ τρισαντασοχτά
ρια ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
ἀστυνομικοῦ. Ἦταν μιά ἀνι-
ση πάλι. Ὡς τόσο ὁ Τζόε
Ντίκ δὲν λύγισε. Ἡ σιθερέ-
νια γροθιά του τινάχτηκε μὲ
ἀφάνταστη δύναμι πρὸς τὰ
ἐμπρός. Ὁ οὐρακοντάγκος δέ-
χτηκε ἕνα σφοδρὸ χτύπημα
ἀνάμεσα στὰ δύο φρύδια κι'
ἔχασε γιὰ μερικὰ λεπτά τὸ
φῶς του. Τὰ χέρια του ποὺ
κρατοῦσαν σὰν σιθερένιες ἄρ-
πάγες τὸν ντέτεκτιβ παρέλυ-
σαν καὶ ὁ κακούργος γρύλλι-
σε. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνωρθώθη
καὶ κατὰφερε ἕνα δυνατό
λάκτισμα στὸ στομάχι τοῦ
οὐρακοντάγκου. Ἐβγάλε μιά
πνιχτὴ κραυγὴ καὶ δοκίμασε
νὰ σηκωθῆ. Ἀλλὰ μιά και-
νούργια κλωτσιὰ τὸν ἔριξε ἀ-
νάσκελα ἀναίσθητο.

Ὁ ντέτεκτιβ κινήθηκε τώρα
γοργά. Ἄρπαξε τὰ πιστόλια

του και αναζήτησε τους άλλους δύο συμμοριτές. Δεν τους είδε και γύρισε προς τ' αριστερά. Σχεδόν άμέσως όμως ένοιωσε πολύ άσκημα. Οί λαβές δυο πιστολιών έπεσαν σά σιδερένια σφυριά στο δεξιό μέρος του κρανίου του και γονάτισε. Ζαλίστηκε. "Όλα πήραν μιάν άνάποδη βόλτα γύρω του και κυλίστηκε στα λασιπόμενα του δράμου θογγώντας κι' άνίκανος να κάνει την ελάχιστη κίνηση. "Άκουσε ένα κοροϊδευτικό γέλιο και είδε τα μάτια των συμμοριτών να λάμπουν σάν μάτια φιδιών πάνω από το κεφάλι του. Χέρια τον άρπαξαν από τις μασχάλες και τον άνοστήκωσαν. Κατάλαβε πώς τον μετέφεραν στο έσωτερικό του σπριτιού απ' όπου λίγη ώρα νωρίτερα είχαν βγεί οι τρεις σκιές.

— Τ' άφεντικό θά χαρή πολύ πού θά του πάμε αυτό το πεσκέσι!, είπε εκείνος πού λεγόταν Μάϊκλ.

— Μπορεί να θυμώσει πού δεν τα καταφέραμε να άσπάξουμε τα παιδιά από το «Όλυμπικ Χάιλ» μα θά ξεχάσει άμέσως το θυμό του όταν δη τον όμορφονιο από δω δεμένο χειροπόδαρα. Δεν είναι μικρό πράγμα ναχής αιχμάλωτο τον μεγαλύτερο ντέτεκτιβ της Άμερικής.

— Τή δουλειά δεν την χάλασε αυτός!, μουμούρισε ο Μάϊκλ. Η δουλειά χάλασε απ' αυτόν τον κρεμανταλά με τα άλογίσια μάτια. Αυτός ριχτηκε ξαφνικά της Άν, της κοκκινομάλλας, και τα πράγματα μπερδεύτηκαν.

Μολονότι ένοιωθε δυνατούς πόνους κι' είχε φοβερές ζαλάδες από τα χτυπήματα ο Τζόε Ντίκ δεν μπόρεσε να μη χαμογέλασει.

— Ο Ρούντυ, σκέφτηκε έκανε πάλι το θαύμα του. Έγώ όμως όπως κι' άν έρθουν τα πράγματα την έχω πολύ άσκημα...

Τον έριξαν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο και τον έδεσαν χειροπόδαρα. Τώρα στις άντρικές φωνές είχε προστεθή και μιá γυναικεία. Μισοάνοιξε τα μάτια και μέσα στο μισοσκόταδο άναγνώρισε την κοκκινομάλλα με το κίτρινο φόρεμα. Τα μάτια του γέμισαν έκπληξι γιατί τώρα για πρώτη φορά πού την έβλεπε από τόσο κοντά μπόρουσε να θυμηθή ποιά ήταν.

— Η Άν Ζάρφιθ, μουμούρισε.

Έκείνη τον είδε και ένα σατανικό χαμόγελο κραμάστηκε στα χείλη της.

— Θα με θυμάσαι σίγουρα Τζόε Ντίκ!, είπε. Τότε πού γνωριστήκαμε είχα μαύρα μαλλιά. Τώρα με λένε κοκκινομάλλα. Πώς σου φαίνομαι;

— Θα είσαι σπουδαία όταν κάθεται στην ηλεκτρική καρέκλα Άν!, είπε ο ντέτεκτιβ.

Η Ζάρφιθ είχε μπερδεύτη πολλές φορές ως τα τώρα στα πόδια της άστυνομίας. Ήταν άνακαταμένη σε πολλές παράνομες δουλειές. Μα ήφερε να δουλεύη άριστοτεχνικά και να γλυτώνη από το δόκανο. Δεν είχε καταφέρει, μολονότι πολλές φορές τó έπειδίωξε, να συγκεντρώση άρκετά στοιχεία εις

βάρος της, ο Τζόε Ντίκ. Νά όμως που την εύρισκε πάλι μπροστά του ανάμεσα στα μέλη μιάς συμμορίας από τις άπαισιώτερες που είχε γνωρίσει ποτέ ο κόσμος. Ή υπόμνησι της τιμωρίας που την περίμενε στην ηλεκτρική καρέκλα την πείραξε.

— Δέν θά προφτάσης νά χαρής, σπιούνε!, είπε. Οί ώρες σου είναι μετρημένες!

Καί σήκωσε τὸ πόδι της. Ή μήτη τοῦ σκαρπινιού της έπεσε με δύναμι στο πρόσωπο τοῦ χειροπόδαρα δεμένου ντέκτιβ. Αἷμα βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Τζόε Ντίκ κι' ὁ αστυνομικός ένοιωσε γιά δεύτερη φορά ἀπόψε νά χάνη τίς αἰσθήσεις του.

Ή κοκκινόμαλλα γέλασε καθώς άκούσε τὸν ντέκτιβ νά βογγάη καί γύρισε στοὺς άλλους:

— Έμπρός, παιδιά!, είπε. Καιρός νά τοῦ δίνουμε.

Ὁ συμμορίτης Μάικλ πάτησε τὸ γκάζι καί ἡ πράσινη μπουκ με τὸν αἰχμάλωτο αστυνομικό ξεκίνησε.

Μιά δειζινάκατος ταξιδεύει

Ο ΤΑΝ ὁ Τζόε Ντίκ ξανάνοιξε τὰ μάτια του κα εἶδενε δεμένος σὲ μιά καμπίνα κάποιας δειζινάκατος ποὺ χοροπηδοῦσε στὰ κύματα. Ἀπέναντί του καθόταν ὁ οὐρακοντάγκος. Στὰ γόνατά του εἶχε ἓνα αὐτόματο.

— Καλά εὐπρητοῦρια μεγάλε ντέκτιβ!, γρύλλισε κοροϊδευτικά. Μὲ περιποιήθηκες

μιά χαρὰ ἀπόψε. Ἀλλὰ ἔχω κι' ἐγὼ γιά σένα ὠραία σχέδια! Ὑστερα ἀπ' τὴν κουβέντα ποὺ θὰ κάνης με τὸ ἀφεντικό θὰ σὲ παραλάβω νά τὰ ποῦμε. Καί τότε θὰ σὲ περιποιηθῶ κι' ἐγὼ!

Ὁ Τζόε Ντίκ προσπάθησε νά χαμογελάση.

— Ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιά μέρα!, είπε. Μπορεῖ όμως νά γίνη κάτι καί νά μὴ πεθάνω πρώτος ἐγὼ! Ἴσως συναντηθούμε κάπου άλλου άλλοτε κι' ἔχω λυτὰ τὰ χέρια. Τότε θὰ ποῦμε ὠραία πράγματα.

— Δέν πιστεύω νά ξανα-συναντηθούμε άλλη μέρα!, ἀποκρίθηκε μουγγρίζοντας ὁ συμμορίτης. Δηλαδή θέλω νά πῶ τοῦτες εἶναι τελευταίες ὠραίες ὥρες τῆς ζωῆς σου.

Ὁ ντέκτιβ δὲν μίλησε κι' ἔπαψε νά χαμογελάη. Ὁ οὐρακοντάγκος άναψε, τσιγάρο. Τὸ μυαλό τοῦ Τζόε Ντίκ άρχισε νά δουλεύη πάλι γοργά. Ἐπρεπε νά βρῆ κάποιον τρόπο νά ξεφύγη ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ἄν δὲν τὰ κατάφερεν ἤξερε τί τὸν περίμενε. Τ' ἀφεντικό τῶν κιντνάπερς δὲν ἔπρόκειντο φυσικά νά τὸν λυπηθῆ. Θὰ τὸν βασάνιζε ὅσο νά πεθάνη. Κατόπιν θὰ ρίχνανε τὸ πτώμα του μ' ἓνα βαρύδι στοῦ λαίμου στῆ θάλασσα. Τὰ σκυλόφαρα θὰ εὕρισκαν νόστιμο τὸ κρέας του καί κανεὶς δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ τὸ τραγικὸ τέλος του. Ἐπρεπε λοιπὸν καί νά κάνη. Ἐπρεπε νά δοκιμάση νά ξεφύγη. Ἐτσι κι' ἄλλοιῶς ἦταν ποὺ ἦταν χαμένος. Ὅλα

ὅμως ἔπρεπε νὰ γίνουν πολὺ σύντομα.

Ξαφνικά ἡ καρδιά του χοροπήδησε. Κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θρίσκονταν στὸ κατὰστρωμα φώναζε τὸν οὐρακὸν τάγκο. Ὁ συμμορίτης ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας. Ἡ φωνὴ ξανακούστη κε:

— Κουνήσου λοιπὸν Τζί-μου! Δὲν ἀκούς ποὺ σὲ φωνάζουν; εἶπε ἡ φωνή.

Ὁ οὐρακοντάγκος σηκώθη - κε. Ἐρριξε ἓνα βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζόε Ντικ ποὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα τῆς καμπίνας κι' ὅταν θεβαιώθηκε πὼς ἦταν πάντα γερά δεμένος πῆγε πρὸς τὴ σκάλα τὴν ἀνέβηκε ἀργὰ καὶ δυῆκε στὸ κατὰστρωμα. Τὰ μάτια τοῦ Τζόε Ντικ ἀστραψαν. Αὐτὸ ἦταν μιὰ καλὴ σύμπτωση. Ἦταν μιὰ εὐκαιρία. Τώρα ποὺ ἦταν ἐντελῶς μόνος κάτι θὰ μπορούσε νὰ κάνει. Γιὰ πόση ὥρα ὅμως θὰ τὸν ἄφηναν μόνο;

Ἐπρεπε νὰ βιασθῆ. Χωρὶς ἀργοπορία κύλησε τὸ κορμὶ του κι' ἔφτασε στὸν ἀπέναντι τοῖχο τῆς καμπίνας. Ἀνακάθησε καὶ στήριξε τὴ ράχη του στὸν τοῖχο αὐτόν. Ὑστερα λύγισε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ τέντωσε τὸ λαιμὸ του σὲ τρόπο ποὺ τὸ κεφάλι του ἔφτασε στὴ μέση τοῦ στήθους. Ἄνοιξε τὸ στόμα καὶ τὰ δόντια του γαιτζώθηκαν σ' ἓνα κουμπὶ τοῦ σακκακιοῦ του σὰν σιδερένια τανάλια. Ὑστερα τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι καὶ ξεκόλλησε τὸ κουμπὶ. Φαινομενικὰ ἦταν ἓνα κοινὸ μαῦρο κουμπὶ

ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ράφτες ὅλου τοῦ κόσμου. Στὴν πραγματικότητά ὅμως αὐτὸ τὸ κουμπὶ περιεῖχε ἓνα μικρὸ ἔλασμα ἰσχυρῆς ἀντοχῆς σὰν ἓνα καλοσκοπισμένο ξυράφι. Μὲ τὰ δόντια πάτησε τὴν ἄκρη τοῦ κουμπιοῦ. Τὸ κουμπὶ ἄνοιξε καὶ τινάχτηκε ἔξω τὸ ἔλασμα. Τοποθέτησε, χρησιμοποιώντας τὰ δόντια του πάντοτε, τὸ ἔλασμα στὴν καρέκλα καὶ τὸ στερέωσε γερὰ σὲ μιὰ χαρμαῖδα τῆς. Ὑστερα γύρισε τὴ ράχη του στὴν καρέκλα καὶ ἡ κοφτερὴ λεπίδα ἄρχισε νὰ κομματιάζη τὰ σκονιὰ ποὺ τὸν κρατοῦσαν πισθόγκωνα δεμένο. Ἐλευθέρωσε τὰ χέρια του καὶ μὲ γοργὲς κινήσεις ἀπόλλασε τὰ πόδια του ἀπὸ τὰ σκονιὰ. Ἐνα χαμόγελο θριάμβου ἀστράφτε στὸ πρόσωπό του ὅταν τέλειωσε.

— Καὶ τώρα θὰ λογαριαστοῦμε ὅταν ξαναγυρίσης οὐρακοντάγκο!, γρύλλισε.

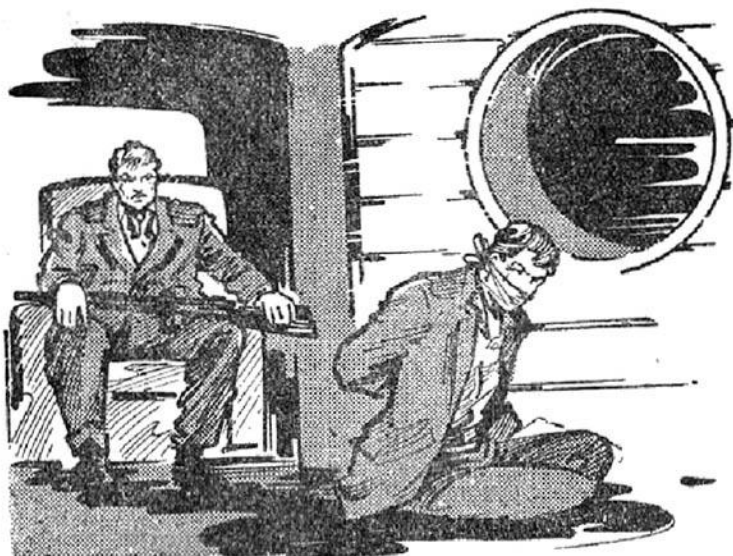
Ὁ Ρούντυ κάνει ἡρωικὴ ἐξόρμησι...

ΡΟΥΝΤΥ συνήλθε πολὺ σύντομα στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν.

— Μπορεῖτε νὰ γυρίσετε τώρα στίπτι σας κύριε, τοῦ εἶπε ἓνας γιατρός. Δὲν ἔχετε τίποτα. Φυσικὰ σὰς χτύπησαν ἄγρια στὸ πρόσωπο ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα εἴσαστε πολὺ ἐντάξει.

— Ἐχετε κομένα καθρέφτη γιατρέ; ρώτησε ὁ κρεμανταλάς.

Ο Τζόε Ντικ ταξίδευε χειροπόδαρα δεμένος προς το θάνατο.

— Καθρέφτη; "Όχι. Τί να τόν κάνετε;

— Δεν αισθάνομαι και τόσο εν τάξει όπως λέτε. Νομίζω πως τὸ πρόσωπό μου παραμορφώθηκε. Δεν θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ πάω σὲ κανένα νοσοκομεῖο νὰ ξαπλώσω γι' αὐτὸ;

— Γιὰ ποῖό λόγο;

— Νὰ μοῦ βάλουν μερικές κομπρέσες στὸ πρόσωπο. Νομίζετε πως μπορῶ νὰ κυκλοφορήσω μὲ τὰ χάλια πού ἔχω στοὺς δρόμους;

— Φυσικά ὄχι. Ἀλλὰ τίς κομπρέσες μπορεῖτε νὰ τίς βάλετε καὶ στὸ σπῆτι σας.

Γκρινιάζοντας καὶ μὲ φασκισμένο κεφάλι ἔφυγε ἀπὸ τὸ

σταθμὸ ὁ Ρούντυ Μπάθ καὶ πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ Τζόε Ντικ. Ἔβαλε μιὰ κατσαρόλα στὴν πρίζα καὶ ἄρχισε νὰ βάζει κομπρέσες στὸ πρόσωπό του. Στὴν δεκάτη πέμπτη ὀμως κομπρέσσα ἀντήχησε τὸ τηλέφωνο. Βλαστημώνοντας ἄφησε στὴ μέση τὴ δουλειὰ πού ἔκανε καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Τὸ σπῆτι τοῦ Τζόε Ντικ εἶναι ἐκεῖ; ρώτησε μιὰ φωνή.

— Μάλιστα. Ἀλλὰ ὁ κ. Ντικ δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἄν τὸν χρειάζεστε μπορεῖτε νὰ πάτε στὸ «Ὀλυμπικ Χάλ». Θὰ τὸν βρῆτε νὰ χορεύει μὲ τὰ παιδῆκια. Μὲ συγχωρῆτε κύριε ἀλλὰ εἶμαι πολὺ διαστρεβλῶς. Κα

ληνύχτα σας.

— Μιά στιγμή!, είπε ή φωνή. Φοβάμαι πώς κάτι άσκημο συνέβη στόν ντέκτεβ. Είμαι σωφέρ και βρήκα έγκαταλειμμένο τό αυτοκίνητό του στήν Τσαΐνα Τάσιν στήν όδό "Άμστοργκ. Θά τηλεφωνίσω και στήν άστυνομία. Άλλά προτίμησα νά τηλεφωνήσω πρώτα σέ σάς.

Τά μάτια του Ρούντυ άνοιγόκλεισαν ξαφνιασμένα.

— Είσαθε βέβαιος κύριε;

— Όπως σάς άκούω και με άκούτε. Άν θέλετε νά βεβαιωθήτε δέν έχετε παρά νά κάνετε έναν περίπατο στήν "Άμστοργκ Στρήτ και στό σημείο άκριδώς πού διασταυρώνεται ό δρόμος αυτός με μία άδιέξοδο πάροδο. Έκεί θά βρήτε τό αυτοκίνητο.

Ή γραμμή έκλεισε. Ό Ρούντυ κατά τή συνήθειά του έξευσε τή μύτη του για νά κατεβάση ιδέες. Άλλά απέσυρε άμέσως τό δάχτυλό του άπό τή μύτη του. Ή μύτη του ήταν προσημένη άπό τίς ροσιές πού είχε δεχτή πρίν δυό ώρες και πονούσε.

— Δέν θαυρέσαι!, είπε. Καιμιά φάρσα πάνε νά μου σκαώσουν. Καλύτερα νά συνεχίσω τίς κομπρέσες μου.

Ξαφνικά όμως ό Ρούντυ ένοίκωσε τύψεις. Κι' άν ήταν άλήθεια; Κι' άν κινδύνευε τραυματικά ό Τζόε Ντίκ; Φυσικά δέν μπορούσε νά κάθεται έδώ αυτός ενώ εκείνος θά διέτρεχε ίσως θανάσιμο κίνδυνο και είχε ανάγκη βοηθείας. Θά βεβαιωνότανε όμως πρώτα. Ξαβασήκωσε τό άκουστικό και

πήρε τό «Όλυμπικ Χάλ». Ρώτησε για τόν ντέκτεβ.

— Είναι περισσότερο άπό μία ώρα κύριε πού έφυγε με τό αυτοκίνητό του, του άπάντησαν. Μέχρι τής στιγμής δέν ξαναγύρισε.

Τώρα άρχισε νά άνησυχή στα σοβαρά ό κρεμανταλάς. Εύχαρίστησε κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.

— Πρέπει νά πάω στήν Τσαΐνα— Τάσιν!, είπε.

Ντύθηκε διαστικά και βγήκε στό δρόμο. Σταμάτησε ένα ταξί και σέ λίγο βρισκόταν στήν κινέζικη συνοικία. Δέν άργησε και πολύ νά βρή τήν άδιέξοδο πάροδο τής "Άμστοργκ Στρήτ. Έκεί πραγματικά ήταν και τό αυτοκίνητο του Τζόε Ντίκ. Άλλά ό ντέκτεβ δέν φαινόταν πουθενά. Ό δρόμος αυτή τήν ώρα ήταν έρημος. Άν ήταν ήμέρα θά μπορούσε κάποιον νά ρωτήσει κάτι νά μάθη. Άλλά αυτή τήν ώρα...

Άπότομα όμως άνασκήσησε. Πίσω άπό ένα μισόκλει στο παράθυρο ενός παλιού σπιτιού είδε ένα κεφάλι κάποιας Κινέζας νά σαλεύη. Προχώρησε άδισταχτα πρós τό παράθυρο και καλησπέρισε τήν γυναίκα.

— Θέλω μία πληροφορία, τής είπε. Θά κερδίσης είκοσι δολάρια άν μπροέσης νά με βοηθήσης. Έχασα ένα φίλο μου και ψάχνω νά τόν βρω...

— Μήπως ρωτάς για τόν μεθυσμένο; είπε ή γυναίκα.

— Ναι. Βέβαια μπορεί νά ήταν μεθυσμένος!, άπάντησε

ὁ Ρούντυ.

— "Αν ρωτᾷς γι' αὐτὸν εἶ-
ναι τώρα μισὴ ὥρα πού τὸν
σηκώσανε στὰ χέρια μερικοὶ
φίλοι του καὶ τὸν πήγαν ἐκεῖ
μέσα. Σ' αὐτὸ τὸ ἀπέναντι
σπίτι. Ἦταν τάβλα στὸ μεθύ-
σι...

Ἡ καρδιά τοῦ κρεμαντα-
λᾶ ντέτεκτιθ χοροπήδησε.

— Εἶσαι ἐν τάξει, τῆς εἴ-
πε καὶ τῆς πέταξε ἕνα χαρτο-
νόμισμα τῶν εἴκοσι πού ἡ Κι-
νέζα τὸ ἔπιασε στὸν ἀέρα. Σ'
εὐχαριστᾷ.

Ἀδίσταχτα προχώρησε
πρὸς τὴν πόρτα πού τοῦ εἶχε
δείξει ἡ Κινέζα. Μὲ ἱκανοποι-
ησι διαπίστωσε πὼς ἡ πόρ-
τα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Τὴν
ἔσπρωξε καὶ πέρασε μέσα.

"Ἐμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς
ἀσάλευτος. Μιά βαρεὶά μυ-
ρουδιά μούχλας καὶ ὑγρασίας
χτύπησε τὰ ρουθούνια του. Εἶ-
δε μιὰ σκάλα. Ἄρχισε νὰ ἀνε-
βαινῆ προσεχτικὰ τὰ σκαλο-
πάτια φροντίζοντας νὰ μὴν κά-
νῃ θόρυβο. Στὴν κορυφὴ τῆς
σκάλας ὑπῆρχε ἕνας διάδρο-
μος. Τὸ σπίτι φαινόταν ἔρη-
μο κι' ἀκατοίκητο. Διέσχισε
μὲ βῆμα γάτας τὸν διάδρομο
κι' ἀνέβηκε μιὰ ἄλλη σκάλα
πού βρέθηκε μπροστά του.

Πρὶν προχωρήσῃ ἔρριξε μερι-
κὲς ματιὰς γύρω του. Κουβέν-
τες ἔφτασαν στ' αὐτιά του.
Κάπου κουβέντιαζαν στὸν ἐ-
πάνω ὄροφο. Ἀνέβηκε κι' αὐ-
τὴ τῆ σκάλα κι' ὅταν ἔφτασε
στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι δια-
πίστωσε πὼς βρισκόταν σ' ἕ-
να εὐρύχωρο στοργυλὸ χῶλ.
Ἀπὸ μιὰ πόρτα ἐβγαίνει μιὰ

λουρίδα φωτός. Πατώντας
στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν
του πλησίασε πρὸς τὴν πόρ-
τα. Ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀ-
κούγονταν οἱ κουβέντες. Μι-
λούσαν ἄντρες. Τέντωσε τ' αὐ-
τιά του νὰ καταλάβῃ τί ἔλε-
γαν.

— Τὸ πράγμα παρατρά-
δηξε!, ἔλεγε ἕνας. Παίρνομε
τὰ λύτρα καὶ δὲν ἐπιστρέφου-
με τὰ παιδιὰ. Αὐτὸ δὲν εἶναι
τίμιο! Τ' ἀφεντικὸ κάνει δι-
πλὸ ἐμπόριο. Γιατί μαζεύει
τὰ παιδιὰ καὶ τὰ στέλνει στὸ
φρούριο; Κανεὶς δὲν ξέρει.
Οὔτε σὲ κανέναν ἀπὸ μᾶς εἴ-
πε ποτὲ τίποτα. Μᾶς πετάει
ἕνα ψίχουλο ἀπὸ τὰ λύτρα καὶ
μᾶς κοιμίζει. Κι' ὅμως νὰ τὸ
ξέρετε. Ἡ δουλειὰ μας δὲν
σηκώνει ἀστεία. Ἡ ἠλεκτρικὴ
καρέκλα μᾶς περιμένει.

— Πρέπει νὰ περιμένουμε
λίγο ἀκόμα!, εἶπε ἕνας ἄλ-
λος.

— Πόσο νὰ περιμένουμε;
"Ὅλο λόγια ἀκούμε.

— Τ' ἀφεντικὸ κάποιο κόλ-
πο ἐτοιμάζει ἀκόμα κι' ὅστε-
ρα θὰ πάρουμε τὸ μεριδιὸ μας
καὶ θὰ φύγουμε. Θὰ σκορπί-
σουμε κι' ὁ καθένας θὰ πάῃ
στὴ δουλειὰ του νὰ ζήσῃ ἴσῃ
χα.

— Θὰ μᾶς τσουβαλιάσου-
νε!, γκρίνιαξε ὁ πρῶτος.

— Μὴ φοβάσαι!, ἀπάντη-
σε ἕνας ἄλλος. Τώρα πού ἔ-
χουμε στὰ χέρια μας τὸν Τζέ-
ντικ δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι.

Ὁ Ρούντυ ἔνοιωσε νὰ τοῦ
κόβεται ἡ ἀνάσα.

Μιά άγρια
πάλη στο σκοτάδι...

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ να χάνη ούτε στιγμή. Κάθε στιγμή που πενούσε ήταν πολύτιμη. Από δευτερόλεπτο σε δευτερόλεπτο ο Τζόε Ντίκ, αφού βρισκόταν στα χέρια των κακούργων κινδύνευε περισσότερο.

— Θα τον σώσω!, μουρμούρισε ο κρεμανταλάς. Δεν γίνεται διαφορετικά. Πρέπει να τον σώσω και θα τον σώσω! Έμπρός γεωκαίε Ρούντυ!

Έβαλε το χέρι στην τσέπη του και φούχτισε το πιστόλι του. Ύστερα άπλωσε τα κανιές του. Το ένα του πόδι έδωσε μια κλωτσιά στην πόρτα και η πόρτα άνοιξε με πάταγο. Δρασκελίζοντας το κατώφλι στάθηκε με το πιστόλι στο χέρι αμέλειτος. Είπε τέσσερα ζευγάρια μάτια να γυρίζουν προς την πόρτα. Χαμογέλασε γλυκά. Τέσσερις τύποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι.

— Άπάνω τα χέρια κυρίες και κύριοι!, βροντοφώνησε ο Ρούντυ. Με λένε Ρούντυ Μπάθ και ίσως έχετε άκουσει πώς είμαι ζόρικός άντρας. Άκουσα τις κουβέντες σας. Ο Τζόε Ντίκ είναι ο άρχηγός μου. Πού βρίσκεται ο Τζόε Ντίκ;

Οι δυο από τους τέσσερις συμμορίτες σήκωσαν τα χέρια φοβισμένοι. Ο τρίτος έκανε μια κίνηση προς την τσέπη του σακκακιού του να πιάνει το πιστόλι του. Ο τέταρτος άρπασε μια μπουτίλια που βρι-

σκόταν άπάνω στο τραπέζι και την πέταξε προς το μέρος του. Ο Ρούντυ πυροβόλησε. Η μπουτίλια θρυμματίστηκε στον άέρα. Ξαναπυροβόλησε. Η δεύτερη σφαίρα τσάκισε το χέρι του συμμορίτη που είχε βγάλει το πιστόλι του. Ο συμμορίτης άφησε το πιστόλι και άρχισε να γαδγίζει από τον πόνο.

— Σταμάτα να ρίχνεις, διάβολε!, φώναξε ένας. Θα σου πούμε που είναι το αφεντικό σου!

— Οκέϋ!, έκανε θριαμβευτικά ο κρεμανταλάς. Σταματώ αφού είσαστε φρόνιμα παιδιά. Λοιπόν περιμένω να μου πείτε.

Τα χείλη του συμμορίτη σάλειψαν αλλά ο Ρούντυ δεν πρόφτασε να άκούση καμμιά λέξη. Την ίδια στιγμή κάποιος άλλος κινήθηκε άπίστευτα γοργά. Τινάχτηκε όρθος και σήκωσε το τραπέζι. Το τραπέζι διέγραψε ένα τόξο κι έπεσε άπάνω στο Ρούντυ. Ο Ρούντυ πυροβόλησε. Μά ήταν άργά πιά. Οι σφαίρες σφηνώθηκαν στο ξύλο του τραπέζιου. Άκουσε ένα βραχνό γέλιο. Μιά καρέκλα ταξίδευε ψηλά και θρυμματίστηκε ηλεκτρικό λαμπύρι που κρεμόταν από το ταβάνι. Το δωμάτιο γέμισε σκοτάδι. Ο κρεμανταλάς σάλταρε σαν άλογο. Μια γροθιά του ήρθε από άριστερα. Πυροβόλησε πάλι. Μια δεύτερη γροθιά τον πέτυχε στο δεξιό αυτί. Άρχισε να ζαλίζεται. Πήδησε προς τα έμπρός τυφλός από το θυμό που τον έπνιγε. Σκόνταψε άπάνω στο τραπέζι.

κι' έπασε με τὰ μούτρα στο πάτωμα. Τό πιστόλι ξέφυγε από τὰ χέρια του. Κάποιος γαντζώθηκε στο σβέρκο του.

— Άνάψτε τὰ φώτα!, μούγρισε. Δέν θ' αφήσω άπόψε κανένα ζωντανό!

Άκωρθώθηκε προσπαθώντας να ξεχωρίση τούς ίσκιους μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Μιά γροθιά τόν πέτυχε στην πρησιμένη μύτη.

— Ωχ! 'Η μύτη μου!, ούρλιασε.

Τίναξε αυτόν που είχε σκαρφαλώσει στο σβέρκο του και άρχισε να κλωτσάη και να τινάξη τις χερούκλες του δεξιά κι' άριστερά. Άκουσε φωνές και ποδοβολητό. Νέοι ίσκιοι γλύστρησαν μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Οί συμμορίτες σίγουρα είχαν πάρει ενίσχυσι. Δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα στο στομάχι. Άνταπόδωσε το χτύπημα. Οί γροθιές του συνάντησαν κάτι σκληρό. Κατάλαβε πώς γροθοκοπούσε τόν τοίχο. Έκανε μερικά βήματα πίσω και ώρμησε άκάθεκος προς τó μέρος που υπολόγιζε πώς βρισκόταν ή πόρτα. Τρόκαρε με κάποιον που έρχόταν από την πόρτα Άρπαξε αυτόν τόν κάποιον και ψηλαφητά τά μακριά δάχτυλά του βρήκαν κάτι φούχτιασαν τó λαιμό αυτούνου του κάποιου. Άρχισε να σφίγγη τó λαιμό του. Θά τόν στραγγάλιζε, άποιος κι' άν ήταν. 'Ο άνθρωπος πάλευε άπεγνωσμένα να ξεφύγη, άγκομαχώντας. Άκουσε κάτι σαν ρόγχο, προσίμιο θανάτου. Χαλάρωσε τó σφίξιμο. Μιά λεπίδα φωτός

μαχαίρωσε τó σκοτάδι. "Υστερα κι' άλλη κι' άλλη. Πολλά ηλεκτρικά φανάρια άναψαν κι' ή κάμαρη γεμίσε φώς. 'Ο Ρούντυ κύτταξε τόν άνθρωπο που κρατούσε από τó λαιμό και γούρλωσε τά μάτια. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό άσττυνομικός έπιθεωρητής, Τόρενσον!

— 'Ο διάολος να σε πάρη κρεμανταλά!, μούγρισε ό Τόρενσον καθώς έτριβε τó λαιμό του κι' έπαιρνε μιá βαθειά άναπνοή. Λίγο άκόμη και θά μ' έπνιγες!

'Ο Ρούντυ έγινε χλωμός.

— Δέν μπορώ... Δέν μπορώ να καταλάβω!, μουρμούρισε.

'Ο Τόρενσον χαμογέλασε άγρια.

— Σε λίγο θά καταλάβης κανάγια!, μούγρισε. Κάποιος μού τηλεώνησε ότι έδω έχουν τη φωλιά τους οι συμμορίτες που κλέβουν τά μωρά. Άλλά ποτέ δέν περίμενα πώς είσουν και συ ένας κινηνάππερ. Έλα λοιπόν άνοιξε τó στόμα σου και μη παρασταίνης τόν μουγγό! Πού βρίσκονται τά κλεμμένα παιδιά; διηρώσωπε άρχικάνγκστερ;

'Ο Ρούντυ κάτι πήγε να πη προσπαθήσει να διαμαρτυρηθή άλλά δέν τά κατάφερε. Είπε μονάχα χαμογελώντας ήλίθια.

— Παναγίτσα μου!, Πάει τρελλάθηκε ό ίνσπέκτορ!
Και σωριάστηκε λιπόθυμος στα πόδια του Τόρενσον. 'Ο άσττυνομικός έπιθεωρητής γύρισε προς τó μέρος των άσττυνομικών που είχαν γεμίσει την

κάμαρη με τὰ πιστόλια στο χέρι.

— 'Εμπρός παιδιά!, διέταξε. Τί στέκεστε σὰ χαζοί; Περάστε του τις χειροπέδες και προσοχή. Είναι πολύ επικίνδυνος...

*Ένας αστυφύλακας έδωσε γοργά τόν Ρούντυ και ύστερα από πέντε λεπτά ό κρεμαντας λας βοηθός του Τζόε Ντικ άναίσθητος ταξίδευε μ' ένα άστυνομικό καμιόνι για τó κρατητήριο. . .

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας : Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή άναθημασεισις

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ό καλύτερος τρόπος να περάσετε ευχάριστα τó καλοκαίρι σας, είτε στην έξοχή πάτε, είτε μείνετε στο σπίτι σας, είναι να προμηθευθήτε από τὰ γραφεία μας (όδός Λέκκα 22, ύπόγειον) τις διάφορες έκλεκτές έκδόσεις μας, σέ τιμές χαμηλές και προσιτές για όλους. Έχουν έκδοθή και πωλούνται στα γραφεία μας:

- 1) Ό Μικρός "Ηρωσ (τεύχη 280, τόμοι 34). Συνεχίζεται ή έκδοσις.
- 2) Ταρζάν (τεύχη 8, τόμος 1). Συνεχίζεται ή έκδοσις.
- 3) Τζόε Ντικ. (Συνεχίζεται ή έκδοσις).
- 4) Υπεράνθρωπος (τεύχη 24, τόμοι 3).
- 5) Τάρκα (τόμοι 1)
- 6) Γεράκι (τεύχη 16, τόμοι 3).
- 7) Μικρός Ίππότης (τεύχη 8, τόμοι 1)
- 8) Ταγκόρ (τεύχη 8, τόμοι 1)
- 9) Μ. Μπουρλοτιέρης (τεύχη 8, τόμος 1)
- 10) Κεραυνός (τεύχη 8, τόμοι 1)
- 11) Μάτι (τεύχη 9, τόμοι 1)
- 12) Διαμάντι (τεύχη 9, τόμοι 1)
- 13) Παιδικό Πανεπιστήμιο (τεύχη 6, τόμος 1)
- 14) Παραμύθια Μ. "Ηρωσ τεύχη 12
- 15) Παραμύθια Χρυσά τεύχη 6

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας, τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεων μας πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22, ὀπόμειον, Ἀθήναι), καὶ στὰ ἐξῆς καταστήματα:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κατάστημα Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου (γωνία), ἔναντι τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τηλ.: 42.966.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: Βιβλιοπωλεῖον Χαραλ. Δημητριάδου, ὁδὸς Παντελεήμονος 30.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παναγ. Χρηστάρα, πλατεῖα Ἀγ. Νικολάου.

ΠΛΑΚΑ: Καπνοπωλεῖον Ἰωάν. Δημητριάδη, ὁδὸς Ἀδριανοῦ καὶ Θεσπίδος γωνία.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ (Ἀττικῆς): Βιβλιοπωλεῖον Β. Ὡσ. Αὐγερινοῦ, ὁδὸς Ἀγίων Ἀναργύρων 8.

ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Κατάστημα Γεώργ. Γενίτσαρη, ὁδὸς Χρυσοστόμου Σμύρνης 22.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Βιβλιοπωλεῖον ὁ «ΦΑΡΟΣ».

ΑΙΓΑΛΕΩ: Περίπτερο Σωτηρίου Ρούτση, Ἱ. Ὁδὸς 253

ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ: Κατάστημα Γρηγ. Μπογρᾶκου, Σπύρου Πάτη 117.

ΔΑΦΝΗ: Περίπτερον Μιχαῆλ Ραπτοπούλου, Βουλιαγμένης 160, τηλέφωνον 91.484.

ΚΟΡΩΠΙ: Περίπτερον Παντελῆ Σιδέρη.

Οἱ ἀναγνώστες μας τῆς Νότιας Αὐστραλίας, μποροῦν νὰ προμηθεύωνται τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ Μικροῦ Ἡρώος, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐκδόσεων μας, ἀπὸ τὸ κατάστημα:

GEORGE PALASIS
202 WAYMOYTH STREET
ADELAIDE

S. AUSTRALIA
TEL. LA 5116 — LU 6938

Οἱ ἀναγνώστες μας τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀφρικῆς μποροῦν νὰ προμηθεύωνται τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ Μ. Ἡρώος καὶ ὅλες τῆς ἄλλες ἐκδόσεις μας ἀπὸ τὸ κατάστημα τῶν

Γ. ΣΑΡΑΝΤΗ καὶ Δ. ΣΑΡΑΓΚΑ
SWAHILI STR No 6

Τηλέφ. 7357
P.O. Box. 631
TANGA
TANGANYIKA

Τ Ζ Ο Ε Ν Τ Ι Κ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθμός 7 — Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ, τὸ 8 ποῦ κυκλοφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατο μετὸν τίτλο:

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

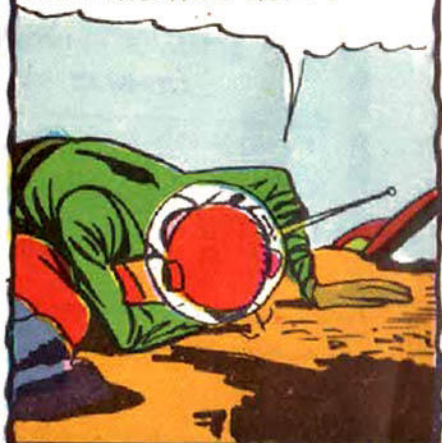
εἶναι ἓνα πραγματικὸ ἀριστούργημα πλοκῆς καὶ δράσεως ὅπου, ὁ θρυλικὸς ντέκτειβ Τζόε Ντίκ, ὁ ἀσύλληπτος καὶ ἀνίκητος ἄσος τῆς 'Αμερικανικῆς ἀστυνομίας, βρίσκειται ἀντιμέτωπος μετὰ χιλιάδες κινδύνους τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζει, ὅπως πάντα, μετὰ τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος του καὶ τὴν καταπληκτικὴν του ἐτοιμότητα κι' ἐξυπνάδα. Ὅσο γιὰ τὸν ἐπίσης θρυλικὸ βοηθὸν του Ρούντυ Μπάθ, ἐξακολουθεῖ τις θαρραλέες του ἐξορμήσεις γιὰ νὰ καταλήξῃ στὸ τέλος σὲ κάποιον νοσοκομεῖο!

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΒΡΩ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗ-
ΚΑ ΝΑ ΑΝΟΙΞΩ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ
ΥΠΕΡΑΦΟΣ...

ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΑ ΟΜΩΣ ΘΑΝΑ-
ΣΙΜΑ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΑΝΕΒΗΚΑ
ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΜΑΖΙ
ΜΕ ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ 345... ΗΜΟΥ
ΣΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ...

ΣΤΑΘΗΚΑ ΤΥΧΕΡΟΣ, ΕΝΑΣ
ΓΗΙΝΟΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΕΚΕΙ
ΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΒΑΛΑ ΤΗΛΕ-
ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
ΜΟΥ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΤΟΥ ΘΕ-
ΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΣΕΙΣ ΟΙ
ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΜΟΥ ΟΤΙ
ΒΡΗΚΑ ΟΥΡΑΝΙΟ 345

ΘΑ ΤΩΝ ΒΡΙΣΚΑΤΕ ΔΕ ΑΠΟ
ΤΑ ΑΟΡΑΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΟΠΟ-
ΘΕΤΗΣΑ ΓΥΡΩ ΑΠ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ
ΚΑΙ ΘΑ ΜΕΤΕΔΙΔΕ ΤΟ ΜΗΝΥ-
ΜΑ ΝΙΓΟ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΕΥΡΕΣΗ
ΤΟΥ ΑΠΟ ΣΕΣ...

